

СВОБОДА

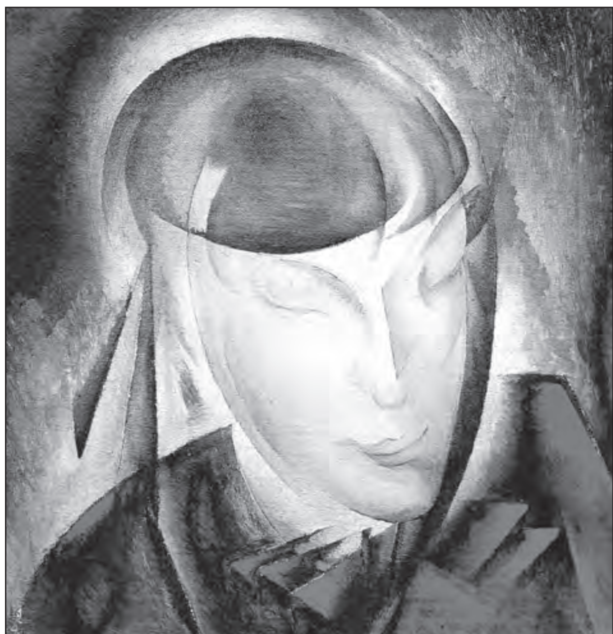
Пам’ятаймо про Україну!

Видає Український Народний Союз — SVOBODA — Published by the Ukrainian National Association

ЦІНА $1.00 РАЗ НА ТИЖДЕНЬ ONCE A WEEK PRICE $1.00

РІК CXIII П'ЯТНИЦЯ, 27 ЖОВТНЯ 2006 РОКУ ЧИСЛО 43 VOL. CXII OCTOBER 27, 2006 No. 43

Вперше в Ню-Йорку – виставка творів українського модернізму

О. Богомазов. „Потрет дочки“ 1928 р.

НЮ-ЙОРК. – 5 листопада в Українському Музеї відкриється виставка творів українського модерного мистецтва початку XX століття – „На перехресті: український модернізм, 1910 –1930“ . Виставка триватиме до 11 березня 2007 року.

На виставці представлено найкращі мистецькі твори з періоду модернізму в Україні, загалом понад 70 малозначних робіт. Зразки аванґарду, сецесії, імпресіонізму, експресіонізму, кубофутуризму та конструктивізму виявляють себе в новому насвітленні. Це зокрема твори таких відомих мистців, як Давид Бурлюк, Олександра Екстер і Казимир Малевич та інших, ще незнаних для публіки в Америці, хоча дотепер цих мистців приписували до російського авангарду. Виставка засвідчує, що багато з того, що уважалося російським модернізмом, зароджувалось і було виплекане в Україні.

Окрім малярства і графіки, на виставці представлені театральні та оперні костюми та декорації. Поза сумнівом, мова модернізму цих мистців вкорінена в українське народне мистецтво, естетику візантійського іконопису, середньовічне сакральне мистецтво та українське бароко XVII століття.

Нікіта Лобанов-Ростовський, один з організаторів виставки, розповідає, що її ціль – донести до американської публіки творчість українського аванґарду, котрий має унікальний характер у світовому контексті. Ґості виставки побачать, що не тільки Москва і Петербурґ були осередком нового безпредметного мистецтва XX сторіччя, яке поєднувало форму і колір. У Києві і Харкові ці ідеї розквітали ще 1908 року. А багато засновників цього мистецтва Росії того часу були або українцями, або родом з України.

Нюйоркську експозицію складають твори з Національного художнього музею України, з Музею народного мистецтва, Державного музею театрального, музичного та кіномистецтва України, Дніпропетровського художнього музею та з приватних колекцій. Експонати вибирали професор Дмитро Горбачов та Нікіта Лобанов-Ростовський, обидва не тільки відомі мистецтвознавці, але й ентузіясти збереження, поширення та наукового осмис-

(Закінчення на стор. 8)

III з’їзд „Нашої України” оголосив перерву

ПАРСИПАНІ, Н. Дж. – 21 жовтня у Києві почався III звітно-виборчий з’їзд політичної партії Народний Союз „Наша Україна“ (НСНУ). Президент України Віктор Ющенко, виступаючи на з’їзді, сказав, що він залишається прибічником єдности „помаранчевих“ сил і вважає, що розвал „помаранчевої“ єдности є результатом хибної політики, честолюбства і безвідповідальности осіб. Дискусія, особливо та, що відбувалася під час формування коаліції, показала, що з ряду серйозних питань „помаранчевим“ не вдалося закріпити спільні позиції.

В. Ющенко заявив, що залишається з партією НСНУ, щоб не було спекуляцій, де знаходиться Президент стосовно партії. Він пишається тим, що партія є унікальним носієм ідей державности демократичного розвитку та европейської інтеґрації.

Президент України наголосив на кризі у партії і закликав з’їзд дати об’єктивну і жорстку оцінку керівництву партії та оновити його склад. Після президентських виборів партія не спромоглася виробити г оловну ідею своєї діяльности, в багатьох областях партійні організації існують лише на папері.

Президент не розуміє, чому НСНУ досі не співпрацює з правими партіями, які не пройшли до парляменту. Він висловив переконання в тому, що ті політичні сили, які протягом всієї своєї діяльности боролися за державність України, мають бути партнерами НСНУ. Вже понад два роки Україна перебуває в стані політичної війни, однак, зараз є можливість досягнути політичної стабільности, принаймні на найближчі три з половиною роки. Консолідація повинна відбуватися виключно навколо таких загальнонаціональних ідей, як державність, соборність України, завершення дискусії щодо мовних питань, навколо духовної єдности нації та процесів інтеґрації до европейських і евроатлантичних структур.

Опісля було оголошено тритижневу перерву у роботі з’їзду. Виконуючий обов’язки голови ради партії Роман Безсмертний переконаний, що головним досягненням з’їзду є те, що Президент чітко показав, куди має рухатись партія, чим вона має займатись, і це є дуже важливим – треба ці процеси підготувати“, – сказав він.

За матеріялами ЗМІ

„Дешевий“ газ і взагалі – „потепління“…

ПАРСИПАНІ, Н. Дж. – 23 жовтня в Україні з офіційною візитою перебував прем’єр-міністер Російської Федерації Михайло Фрадков. Крім зустрічей з Президентом В. Ющенком і керівником українського уряду В. Януковичем, М. Фрадков взяв участь у засіданні Комітету з питань економічного співробітництва спільної українсько-російської міждержавної комісії.

Близька до кремлівських кіл російська преса оцінює цю візиту, як значний поступ у потеплінні між двома країнами, що, мовляв, є заслугою В. Януковича і складеної з „реґіоналів“, соціялістів та комуністів коаліції у Верховній Раді. На думку коментаторів, така висока оцінка випливає хоч би з заяви М Фрадкова про те, що Україна і Росія, вибудовуючи стратегічно-економічну взаємодію, мають добру можливість „синхронізувати переговорний процес обох країн щодо вступу до Світової організації торгівлі“.

Також московські газети вважають ознакою потепління взаємин між Києвом і Москвою те, що в 2007 році Україна отримає від Росії щонайменше 55 мільярдів кубометрів газу з ціною, яка не перевищуватиме 130 долярів за тисячу кубічних метрів. Це подається як велике російське добродійництво щодо України. Навіть директор Центру газових досліджень Оксфордського університету проф. Джонатан Стерн в інтерв’ю для Бі-Бі-Сі назвав цю ціну „фантастично низькою“, хоч, як відомо, в січні цього року Україна підписала з Росією газову угоду, в якій було зафіксовано 95 долярів за тисячу кубів газу.

Заява М. Фрадкова під час зустрічі про „синхронізацію“ між Україною і Росією щодо вступу в СОТ в Україні сприйнялася як „некоректна“. Саме це слово вжили у своєму коментарі представники „Нашої України“. Юлія Тимошенко, як і належить керівникові безкомпромісної опозиції до теперішнього українського уряду, назвала нові газові домовлення з Москвою „зрадою національних інтересів України“.

Проте вишколені в дипломатії московські керівники вміють створювати враження, ніби зовсім не домагаються жодних поступок з боку України. М. Фрадков навіть сказав, що Москва не має нічого проти вступу України в НАТО, якщо цей вступ не буде спрямований проти Росії. Певна річ, в Росії зовнішню політику визначає не М. Фрадков, але його слова є своєрідною прелюдією до дещо іншого наставлення Москви до Києва. Принаймні, поки уряд очолює В. Янукович. Втім, політика самого українського прем’єра ще далеко не до кінця виявлена. Маючи на увазі „дешевий газ“ для України, німецька газета „Зюддойче Цайтунг“ пише: „Досягнутий газовий компроміс зовсім не означає, що В. Янукович цілком і повністю хоче віддати Україну під опіку Москви. Він розуміє, що його покровителі, промислові маґнати, за жодних умов не захочуть вести свою підприємництво під диктування Кремля. Отже, слід чекати, що В. Янукович продовжить курс коливання між Сходом і Заходом, який і визначатиме зовнішню політику України. Альтернативи йому не видно: Европейський союз вважає за найкраще тримати Україну на відстані – і на цьому полі нічого не зміниться до того часу, поки політику визначають старі клани, котрі повернулися на арену разом з В. Януковичем“.

За матеріялами ЗМІ

Михайло Фрадков (зліва) і Віктор Янукович

УКРАЇНА ЗА ТИЖДЕНЬ

Статус мови „має залишитися як є"

КИЇВ. — Більшість населення України не підтримує ідею надання російській мові статус другої державної мови. Про це свідчать висліди соціологічного опитування, проведеного Всеукраїнською соціологічною службою України з 15 вересня по 3 жовтня у всіх реґіонах країни. Були опитані 2. 5 тис. осіб, проте для аналізи використовувалися 2465 анкет, можлива похибка становить 2 відсотки. Згідно з опитуванням, за надання російській мові статусу другої державної мови виступає 23.9 відсотка опитаних; 43 відсотки вважають, що все має залишатися, як є; 25.8 відсотка виступають за надання російській мові статусу офіційної мови в російськомовних районах; не змогли відповісти 5.8 відсотка, дотримуються якоїсь іншої думки - 0.9 відсотка. „Якщо проводити сьогодні референдум щодо другої державної мови, то можна спокійно прогнозувати, що переважна більшість населення проголосувала б за те, що в нас має бути одна державна мова", - прокоментував дане опитування генеральний директор Всеукраїнської соціологічної служби Микола Михальченко. Проблема російської мови в Україні є однією з тих проблем, які „штучно підігріваються" окремими політичними силами під час виборчої кампанії. Згідно з опитуванням, 61.2 відсотка опитуваних вважають своєю рідною мовою українську, 38.3 відсотка - російську, 1.7 відсотка - іншу мову. Водночас, українською мовою вдома спілкуються 51.1 відсотка опитуваних, в праці - 45.6 відсотка; російською мовою вдома спілкуються 50 відсотків; в праці - 48.4 відсотка.

З уряду виходять міністри від „Нашої України"

КИЇВ. — Премєр-міністер Віктор Янукович сказав, що його уряд буде працювати стабільно, незважаючи на резиґнацію п'яти міністрів. Коаліція Партії Реґіонів, соціялістів і комуністів у найближчий час визначить своїх кандидатів на посади. Чотири міністри від бльоку „Наша Україна" та міністер внутрішніх справ Юрій Луценко заявили, що йдуть з посад в опозицію до уряду В. Януковича, якого звинуватили у намаганні змінити державний курс. Окрім згаданих пятьох міністрів, залишається під питанням доля міністрів закордонних справ і оборони, які перебувають в уряді за квотою Президента. У секретаріяті Верховної Ради зареєстровано заяви про резиґнацію міністрів від бльоку „Наша Україна": міністра юстиції Романа Зварича, міністра у справах сім'ї, молоді і спорту Юрія Павленка, міністра охорони здоров'я Юрія Поляченка, міністра культури Ігоря Ліхового, а також заяву від міністра внутрішніх справ Юрія Луценка. Міністри-нашоукраїнці на прес-конференції в Києві оголосили про свою резиґнацію з уряду В. Януковича в зв'язку з переходом бльоку „Наша Україна" до опозиції. Троє з міністрів, - Р. Зварич, Ю. Павленко та Ю. Поляченко - також пояснили свій крок тим, що уряд В. Януковича підриває ключові засади політики Президента Віктора Ющенка щодо інтеґрації до НАТО, членства в СОТ та боротьби з корупцією. Щодо міністрів закордонних справ і оборони - Бориса Тарасюка та Анатолія Гриценка, то, як наголосив провідник фракції „Наша Україна" Роман Безсмертний, вони перебувають в уряді за квотою Президента і власне Президент В. Ющенко має вирішувати їхню долю. 21 жовтня міністер закордонних справ Борис Тарасюк, перебуваючи у Львові, повідомив, що не має наміру подавати резиґнації. „Питання закрите.Президент прийняв рішення, що міністри за його квотою залишаються в уряді", - сказав Б. Тарасюк. Він також сказав, що не має наміру подавати у відставку з посади провідника партії „Народний Рух України".

Україна та Евросоюз досягли компромісу

КИЇВ. — Як заявив 24 жовтня глава українського МЗС Борис Тарасюк, компромісний варіянт щодо повернення нелеґальних міґрантів не забезпечує усіх побажань ні України, ні ЕС. Умови компромісу міністер не повідомив. Щодо спрощення візового режиму між Україною та Евросоюзом, каже Б. Тарасюк, сторони домовилися про полегшені умови отримання багаторазових віз терміном на 5 років для багатьох категорій українців. ЕС також обіцяє не збільшувати плату за видання багаторазових віз для громадян України. Міністер Б. Тарасюк сподівається, що угоди про спрощення візового режиму між Україною та ЕС парафують на зустрічі у Гельсінкі 27 жовтня.

ПРП вступила до опозиційного бльоку

КИЇВ. — Партія „Реформи і порядок" 20 жовтня оголосила, що приєднується до опозиції з бльоком Юлії Тимошенко. Ліберально-центристська ПРП не має фракції у парляменті, але контролює депутатські місця у деяких місцевих радах. ПРП, заявляючи про співпрацю в опозиції, вирішила об'єднатися саме з Бльоком Ю. Тимошенко, а не пропрезидентським бльоком „Наша Україна". Тим часом керівник секретаріяту українського Президента Віктор Балога заявив, що Президент В. Ющенко залишиться почесним головою партії Народний союз „Наша Україна". За повідомленнями, 21 жовтня В. Ющенко взяв участь у партійному з'їзді „Нашої України", де висловив своє бачення ситуації з партією, котра нещодавно оголосила про перехід в опозицію і відкликала чотирьох міністрів з уряду. Раніше лунали припущення, що В. Ющенко відмовиться від почесного головування в „Нашій Україні".

Україна обійшла Росію у визначені свободи преси

КИЇВ. — Ерітрея, Туркменія і Північна Корея є країнами з найменшою свободою преси відповідно до списку держав, складеного згідно з клясифікацією на 2006 рік Міжнародною організацією „Репортери без кордонів". За її оцінкою, найбільша свобода ЗМІ існує у Фінляндії, Ірляндії, Ісляндії і Голяндії. Росія цього року опинилася на 147 місці із 168, пропустивши вперед зокрема Молдавію, Грузію, Вірменію, Україну, Таджикистан, Киргизію, Казахстан і Азербайджан. США за цією клясифікацією перебувають на 53 місці. У заяві керівництва „Репортерів без кордонів " наголошується, що минулого року „тріо" автсайдерів цього списку „посилило тон" щодо свободи роботи журналістів.

КУН перейшов в опозицію

КИЇВ. — Конґрес українських націоналістів вирішив перейти в опозицію до антикризової коаліції, повідомив у 21 жовтня Головний провід КУН. „Сьогодні, коли зраджуються національні інтереси України, коли постає загроза національній безпеці держави з боку антикризової коаліції та уряду Віктора Януковича, ми заявляємо про перехід в опозицію до антиукраїнських сил", - наголосив провідник КУН, народний депутат України Олексій Івченко.

В Іраку постраждало двоє українців - один загинув

КИЇВ. — В Іраку внаслідок вибуху придорожнього саморобного вибухового пристрою постраждали два громадяни України: один загинув, другий отримав поранення. 22 жовтня повідомили у пресслужбі МЗС України, що випадок стався ранком 20 жовтня в 45 км на захід від міста Ель-Кут (провінція Васіт). Українські громадяни працювали за контрактом у британській приватній фірмі, яка займається забезпеченням охорони вантажів під час транспортування по Іраку. У неділю, 22 жовтня, тіло загиблого доставлено до Кувейту для подальшої репатріяції на Батьківщину. Інший громадянин України з легкими пораненнями знаходиться у військовій лікарні в міжнародній „зеленій" зоні в Багдаді, його стан стабільний.

ВР обмежила рекламу тютюну і алкоголю

КИЇВ. — Верховна Рада 20 жовтня підтримала пропозиції обмежити рекламу алкоголю і тютюну. Депутати фактично усіх партій проголосували за об'єднання двох законопроєктів, які стануть основою закону, що матиме на меті боротьбу з „перетворенням на моду вживання алкогольних напоїв та паління". На обговоренні пролунали твердження, що вживання алкоголю і тютюну є однією з причин зменшення населення в Україні, і відсоток українських курців вищий, ніж у більшості країн Европи, особливо серед підлітків і молодих жінок. Але кілька депутатів виступили проти обмежень і натомість заявили, що треба зосереджуватися на пропаґанді, як сказано, культури вживання алкоголю. Також було висловлено стурбованість втратою прибутків від реклами.

Митниця України збагатила державний бюджет

КИЇВ. — Митники України за 9 місяців 2006 року перерахували до державного бюджету понад 29 мільярдів гривень податків і зборів. Це на 6 млрд. 750 млн. гривень більше, ніж за відповідний період минулого року, повідомила прес-служба Державної митної служби 20 жовтня. Зокрема за фактами порушень митного законодавства від початку року складено 18,133 протоколи на загальну суму 420.8 млн. грн., порушено 214 кримінальних справ про контрабанду на загальну суму 148.9 млн. гривень.

США стали власниками нової земельної ділянки в Києві

КИЇВ. — Керівництво Києва продало Посольству США земельну ділянку площею 4 гектари за понад 27 мільйонів гривень. Київський міський голова Леонід Черновецький і Посол США в Україні Вільям Тейлор 23 жовтня підписали відповідний договір про придбання США земельної ділянки у Києві на вулиці Танковій, 4 під новий посольський комплекс. Л. Черновецький після підписання документів зазначив, що всі кошти, які отримає Київ від продажу земельної ділянки, а це, за його словами, „дуже гідна ціна", будуть використані на соціяльний захист малозабезпечених верств населення столиці.

БЮТ хоче очистити Україну від усього, що нагадує СССР

КИЇВ. — Народний депутат фракції БЮТ Левко Лук'яненко 19 жовтня запропонував Верховній Раді в 3-місячний термін ліквідувати в Україні всі назви і символи колишнього СССР. Згідно з законопроєктом, ВР повинна зобов'язати місцеву владу перейменувати населені пункти, вулиці, площі, парки і підприємства, демонтувати пам'ятники, меморіяльні дошки колишнім керівникам СССР і КПСС в своїх населених пунктах. Старі назви рекомендується замінити на історичні, імена героїв національної боротьби і видатні події в історії України. Комуністи уже виступили проти цього законопроєкту. „Це перша спроба неонацистів переписати історію. Всі знають, що радянська влада працювала на благо людей. Більшість депутатів антикризової коаліції не дадуть втілити це в життя. І народ проти. Я знаю випадки, коли в селах відновлюють пам'ятники Ленінові", - сказав народний депутат Олександер Голуб (фракція КПУ).

Г. Солана запросив Ю. Тимошенко до Брюсселя

КИЇВ. — Під час зустрічі 19 жовтня Генеральний секретар Ради ЕС Гав'єр Солана запросив провідника БЮТ Юлію Тимошенко відвідати Брюсель найближчим часом. У програмі перебування в Україні Генерального секретаря Ради ЕС ця зустріч значилася як „зустріч з провідником опозиції". Співрозмовники обговорили розвиток політичної ситуації в Україні. Г. Солана висловив занепокоєння відсутністю проґресу в наближенні України до Світової організації торгівлі, що унеможливлює поглиблення взаємин між Україною і ЕС. Зокрема відзначив Г.Солана, відкладається початок переговорів щодо створення зони вільної торгівлі між Україною і Европейським союзом.

За повідомленнями інформаційних аґенств

Українська-американська зірка над Вашінґтоном

Посол України в США Олег Шамшур вітає Гайді Стефанишин–Пайпер і членів екіпажу „Атлантиса". Фото: Я. Бігун.

Р.Л. Хомяк

ВАШІНҐТОН. – Це чимось нагадувало ситуацію, коли група друзів („пака" – сленґом мого покоління) пластунів чи сумівців, чи одумівців „ввалиться" до когось в хату і кожен розповідає про свої пригоди.

В даному випадку пакою була залога американського космічного корабля-порому „Атлантис", яка тількищо повернулася з Міжнародної космічної станції. Серед астронавтів була пластунка з Мінеаполісу Гайді Стефанишин-Пайпер, і всі вони - Б.Джет, Л.Фергюссон, Дж.Теннер, Д.Бербенк та С.Макклін - прийшли, так би мовити, до її хати, до „Українського дому" у Вашінґтоні, себто до Посольства України. А теперішній господар цієї „хати" Посол Олег Шамшур був дуже задоволений прибуттям космічних мандрівників 23 жовтня, бо, як зізнався, вже довго плянував таку імпрезу, ще з того часу, коли відвідав американський центр космічних летів в Гюстоні і там познайомився з астронавткою українського походження Гайді Стефанишин-Пайпер.

Посол Шамшур передав астронавці оригінал листа Президента України Віктора Ющенка, текст якого був переданий в етер ще 14 вересня, коли корабель був на орбіті прикріплений до космічної станції. Космонавт Стефанишин-Пайпер, у свою чергу, передала Послові фото Києва, яке вона особисто знімкувала, коли летіла в просторі над українською столицею (*див. „Свобода" ч. 42, ст. 1*). Зворушена Гайді подякувала присутнім за їхню підтримку і з сльозами на очах пригадувала, як її батько, родом з-під Львова, не раз висловлював надію на те, що колись його діти зроблять щось таке, чим Україна буде гордитися. „І мабуть, це й було зроблено", – сказала задумано Гайді.

Між астронавтами завжди помітне почуття близького зв'язку, те що американською говіркою називають „bonding" себто „зліпленість". Люди, які беруть участь в небезпечних місіях, близько зв'язуються, одне на одного покладаються. І такий зв'язок можна було помітити між космічними мандрівниками, які загостили до української посольської „хати". Вони по черзі розповідали про смішні і небезпечні аспекти свого лету і показували на екрані короткий відеозапис зі свого перебування на космічній станції і в просторі, коли вмонтовували величезні крила для перетворення сонячного світла в електричну енергію для станції. Просто мороз іде по шкірі, коли бачиш нашу пластунку Гайді Стефанишин, як вона у скафандрі, тисячі миль над землею, прикручує до космічної станції привезене з землі крило-колектор сонячного сяйва. Це вам не те, що міняти оливу в автомобілі у своєму ґаражі!

Американських астронавтів не вибирають згідно з бажанням партійних „босів", як це було в Совєтському Союзі, за Хрущова і Брежнєва, а виключно на підставі перевірених здібностей. Мінеапольська пластунка Гайді Стефанишин – загартована людина. На прийнятті в Посольстві, після офіційної частини, один з членів екіпажу „Атлантиса" розповідав мені, що він був в одній клясі водолазів американських військово-морських сил з Гайді Стефанишин. Не знаю, яка навчальна програма водолазів „US Navy", але можу припускати, що це „не жарти й не казки," як співають пластуни. Після цього й подібних випробувань її вибрали для програми освоєння космосу.

Для Гайді і ще одного члена залоги це був перший політ в космічний простір. Інші літали вже раніше по два і три і навіть чотири рази. Через нещасливі випадки лети поромівшатлів були призупинені. А тепер вони знову літають, і на черзі в програмі – переобладнання космічного телескопу „Габл", тому „наша астронавка", мабуть, згодом знову полетить попрацювати в просторі для НАСА. Зрештою, в розмові з кореспондентом „Свободи" Анатолієм Гороховським вона так і сказала, що хоче повернутися „до зірок". А колеґи назвали Гайді „зіркою НАСА". Добра оцінка виконаних нею завдань першої подорожі ґарантує їй місце в одному з наступних екіпажів космічного корабля-порому.

Більш як пів століття тому пластуни-емігранти „третьої хвилі" творили свою станицю в Мінеаполісі. Але вони й не могли мріяти про те, що одна з їх вихованок полетить в космос і, як вона сказала А. Гороховському, „в пам'ять про моє перебування в лавах українських пластунів, взяла емблему (лелійку) цієї молодіжної організації". Лелійка в космосі! Ви чуєте, основоположники Пласту, і Ви, які відновили його – забороненого совєтами й нацистами – в таборах переселенців „Ді-Пі", і Ви, які відродили Пласт у Сполучених Штатах після Другої світової?!

І ще Гайді Стефанишин, чи пак „Mrs. Piper", взяла на борт невеличкий прапор України, так, той синьо-жовтий, за який не так давно окремі очайдухи в Україні роками сиділи в тюрмах. У мене немає сумніву, що коли совєтський космонавт Павло Попович летів у космос, він не взяв собою, точніше, йому не дали взяти навіть червоно-лазурового прапорця совєтської України. Дарма що батьком всесоюзної космонавтики, першим ракетником Союзу, був уродженець Житомиру Сергій Корольов. А пляночуючи полети на місяць, американські науковці користувались „трасою Кондратюка", розробленою піонером ракетної техніки, полтавцем Юрієм Кондратюком. Таким чином мінеапольська пластунка Гайді Стефанишин пішла слідами своїх корінних попередників, коли зголосилась на службу астронавтів.

Вона заявила, що хоче відвідати Київ, куди її запросив Президент України, а пластуни в Україні надзвичайно гордяться, що їх американська подруга монтувала Міжнародну космічну станцію у відкритому просторі.

Ні, не снилось і не могло снитись засновникам Пласту в Мінеаполісі, що лелійка і прапор будуть на орбіті високо над землею. Але були. Хочеться повторити рекламне гасло однеї з успішних українських фірм: „Українське є добре і добре, що є!"

США змінили написання назви столиці України

ВАШІНҐТОН. — 3 жовтня Державний департамент США вирішив вживати в американських урядових документах написання „Kyiv" замість дотеперішнього „Kiev". 19 жовтня на пресовій конференції в Державному департаменті це відразу викликало цілий ряд запитань з приводу того, чи це рішення є політичним потягненням з боку США. Том Кейсі, речник Державного департаменту, заявив, що перехід американської влади на українську назву Києва не є політичним рішенням. Ця зміна відображає тільки наближення до української вимови назви столиці України й до вживання низки міжнародних організацій, і нічого більше. Це рішення зробила американська урядова Рада з географічних назв, яка є аполітичною. Одначе присутній журналіст каже, що йому „це рішення виглядає дуже політичним бо тільки половина населення України говорить українською а половина російською. Отже виглядає, що Державний департамент схиляється в одну сторону" – зблизити Україну до Заходу і віддалити від Росії. Крім наближення до української вимови, нове для влади США написання відповідатиме практиці низки міжнародних організацій, включно з НАТО і ООН. Одначе аґентство „Асошіейтед Прес" та інша американська преса зазначили, що залишаються при старому написанні назви столиці України за російською транслітерацією, а не за транслітерацією української мови.

Призначено представника „Google" в Україні

КИЇВ. — Компанія „Google", одна з найуспішніших у світі компаній, щодо надання інформаційних послуг в інтернеті, найняла реґіонального керівника-консультанта в Україні. Ним став Дмитро Шоломко, який з вересня представляє інтереси компанії в Україні. В обов'язки реґіонального керівника „Google" входить інформування головного бюра про стан місцевого ринку. Крім того, консультант може виробляти рекомендації щодо поправлення послуг „Google" та їх пристосування до місцевої потреб. Компанія, існує з 1998 року, володіє найвідвідуванішим сайтом всесвітньої мережі - „google.com", має понад 120 льокалізованих версій, серед яких і українська.

За матеріялами ЗМІ

АМЕРИКА І СВІТ

КНДР наразі не проводитиме нових випробувань

ВАШІНҐТОН. — Китай заявляє, що провідник Північної Кореї Кім Чен Ір 25 жовтня повідомив офіційним особам у Пекіні про свої наміри не проводити чергове ядерне випробування, хіба що буде якась провокація з боку міжнародної спільноти. Речник міністерства закордонних справ Китаю також спростував інформацію про те, що північно-корейський провідник вибачився за проведення випробування. Сумніви щодо вибачень висловлювала раніше Кондоліза Райс, секретар Державного департаменту. Крім того, вона сказала, що не довіряє обіцянкам Пхеньяну не проводити повторних випробувань. Наразі міжнародна спільнота намагається повернути Північну Корею до переговорів про роззброєння.

Зустріч К. Райс з В. Путіном

МОСКВА. — Президент Росії і Державний секретар США Кондоліза Райс 21 жовтня обговорили кризу навколо ядерної програми КНДР. Зустріч з президентом Володимиром Путіном відбулася в Москві, де К. Райс прибула з одноденною візитою. Вони обговорили також питання американсько-російських взаємин на вищому рівні. Перед прибуттям до Москви К. Райс обговорила у Сеулі, Токіо та Пекіні справу запровадження у життя санкцій, згідно з резолюцією Ради безпеки ООН, стосовно КНДР, після проведення Пхеньяном ядерних випробувань. На думку секретаря Державного департаменту США, Північна Корея продовжує нагнітати кризу навколо своєї ядерної програми. К. Райс спростувала повідомлення, що під час недавньої зустрічі спеціяльного посланника Китаю з провідником КНДР Кім Чен Ір пообіцяв утриматися від другого ядерного випробування. Як зазначила К. Райс, Кім Чен Ір не лише не дав такої обіцянки, а й навіть не висловив жодної турботи стосовно першого ядерного випробування. Міжнародна спільнота гостро засудила ядерне випробування, яке Пхеньян здійснив 9 жовтня. Москва була останньою зупинкою турне Кондолізи Райс до країн, які брали участь у шестисторонніх переговорах щодо ядерної програми Пхеньяну. Тим часом служба новин Північної Кореї звинуватила США у підштовхуванні північнокорейців до війни безконечними військовими маневрами.

Іракці повинні перебрати контролю над безпекою

БАҐДАД, Ірак. — Чільний американський генерал в Іраку 24 жовтня заявив, що іракські урядові сили повинні бути готові через 12-18 місяців перебрати контролю над безпекою в країні. Генерал Джордж Кейсі також сказав, що протягом цього часу США намагатимуть зменшити свою військову присутність в країні. Однак, він також підкреслив, що в разі потреби кількість американських вояків буде збільшена. Тим часом Посол США в Іраку Залмай Галілзад заявив, що іракське політичне керівництво погодилося до кінця року опрацювати плян для поліпшення безпеки та стимулювання економіки в країні.

Сутички під час 50 річниці повстання в Угорщині

БУДАПЕШТ, Угорщина. — 22 жовтня, у день, коли Угорщина відзначала 50-ту річницю антирадянського повстання 1956 року, поліція застосувала слізний газ та воду для розгону демонстрантів. Близько тисячі осіб взяли участь у сутичках. Перед прибуттям високих гостей поліція вивела з центрального майдану Кошутер кількасот демонстрантів, які вимагають усунення угорського прем'єра Ференца Дюрчаня. У святкових заходах брали участь понад дванадцять голів держав, включно з Президентом України Віктором Ющенком. На ґала-концерті, присвяченому святкуванням, з'явилася низка високих гостей: королі Норвегії та Еспанії, провідники НАТО та ЕС, чимало прем'єр-міністрів та президентів. П'ятдесята річниця виявила глибший, ніж будь-коли, розкол країни, зокрема щодо постаті прем'єра-соціяліста Ференца Дюрчаня. Деякі ветерани подій 1956 року під час отримання державних нагород у неділю, 22 жовтня, відмовилися потиснути йому руку. П'ять тижнів тому був оприлюднений секретний запис, де Ф. Дюрчань вочевидь визнавав, що сам він і його уряд брехали людям, аби виграти перевибори у квітні цього року. Поминальні церемонії включали підняття прапора перед будинком парляменту та відвідини кладовища, де поховано страчених за участь у повстанні.

Росія захищатиме права росіян за кордоном

САНКТ-ПЕТЕРБУРҐ. — Головним завданням російського уряду є захист прав росіян, які проживають за кордоном, заявив 23 жовтня президент Володимир Путін на конференції представників російської діяспори. Він зокрема закликав Латвію та Естонію дотримуватися европейських стандартів у ставленні до російськомовного населення цих країн: „Не можу не згадати відомий факт масового безгромадянства у Латвії та Естонії. Там нараховують близько 600 тисяч так званих негромадян – постійних жителів цих країн. Треба вимагати, щоб влада цих країн зламала інерцію застарілих підходів і почала відповідати загальноевропейським правовим стандартам". В. Путін також закликав колишні радянські республіки розвивати свої національні мови так, щоб це не шкодило російській.

Британія обмежить наплив румунів і болгарів

ЛОНДОН. — Британія 24 жовтня оголосила нові правила, які стосуватимуться робітників з Румунії та Болгарії, що бажають працевлаштуватися у Сполученому Королівстві, коли ті дві країни стануть членами Европейського союзу наступного року. Коли Румунія і Болгарія в січні 2007 року вступлять до Европейського союзу, громадянам цих країн буде важче працевлаштуватися в Британії - порівняно з тими східньоевропейцями, які вже в Евросоюзі. Міністер внутрішніх справ Британії Джон Рід оголосив, що лише харчова промисловість і сільськогосподарський сектор країни будуть відкриті для некваліфікованої робочої сили з Румунії та Болгарії. Британський уряд має намір зформувати новий комітет, який буде давати урядові поради стосовно того, яким чином і в яких галузях заповнювати нестачу робочої сили за рахунок міґрантів. Ці заходи є реакцією британського уряду на несподівано велику кількість громадян східньоевропейських країн, які оселилися після розширення Евросоюзу у 2004 році саме в Британії. Однак, ці правила, які стосуються Румунії і Болгарії, є перехідними заходами і, скоріше за все, Британія змушена буде більше відкрити свої ринки для міґрантів з нових країн Евросоюзу.

В. Путін дальше загострює ситуацію з Грузією

ТБІЛІСІ, Грузія. — Грузія обурена заявами президента Росії Володимира Путіна 20 жовтня на зустрічі з керівниками ЕС, що становище в Грузії „розвивається в напрямку можливого кровопролиття". Міністер закордонних справ Грузії Ґела Бежуашвілі заявив: „Я ніколи не очікував, що Президент такої великої держави робитиме заяви з такою очевидною неточністю". Після зустрічі з керівниками країн ЕС у фінському місті Лахті В. Путін висловив думку, що Грузія прагне до відновлення своєї територіяльної цілісности воєнним шляхом, і це треба відвернути. Міністер закордонних справ Грузії Ґ. Бежуашвілі вкотре наголосив, що влада Грузії і народ Грузії не мають наміру застосовувати силу проти своїх громадян. Конфлікт між Грузією і Росією виник після затримання в Грузії п'яти російських військовослужбовців, чотирьом з яких грузинська влада пред'явила звинувачення в шпигунстві. Незважаючи на те, що звинувачених у шпигунстві російських офіцерів передано Росії, російська влада запровадила економічні санкції проти Грузії, а також посилила заходи нагляду над громадянами Грузії, які живуть на російській території і кілька сот з них депортувала.

Президент США визнав, що в Іраку насилля зростає

ВАШІНҐТОН. — 21 жовтня у щотижневому радіо-зверненні до американського народу Президент Джордж Буш визнав, що хвиля насилля в Іраку зростає, але американські військові стараються поліпшити тактику. „Наша мета чітка і незмінна - це перемога. Міняється лише тактика, яка нам допоможе досягти цієї мети. Наше командування в Іраку постійно поправляє тактичні підходи, щоб випередити противника, передусім у Баґдаді. Єдине, що ми не пляную робити – це виводити війська з Іраку до завершення нами визначеної місії. Деякі політики у Вашінґтоні вважають, що виведення американських військ з Іраку посилить нашу безпеку. Я з тим не погоджуюся. Наш вихід з Іраку створить для терористів новий пляцдарм для нападів на США".

Домовились про припинення міжрелігійних сутичок

МЕКА, Савдійська Арабія. — Духовні провідники іракських сунітів та шиїтів підписали домовленість про припинення міжрелігійних сутичок. Як стало відомо, підписання документу відбулося 20 жовтня у Меці, в Савдійській Арабії, з ініціятиви Організації „Ісламська Конференція". Генеральний секретар Організації Екмеледін Іхсаноглу повідомив: „Ісламські релігійні провідники підтримають цей документ як священний постулят, який слід виконувати. А кожний, хто не буде дотримуватись його, відповідатиме перед Алахом". Однак, спостерігачі зазначають, що впливом шиїтські постаті – Верховний аятола Алі Ас-Сістані і радикальний провідник Моктада Ас-Садр не висилали своїх представників на зустріч, проте, вони висловили підтримку ініціятиві Організації „Ісламська Конференція". Впливова сунітська партія Іраку також підтримала документ.

Британії в Іраку потрібна витримка

ЛОНДОН. — Британія має намір проявити витримку в Іраку, сказав 23 жовтня прем'єр-міністер Тоні Блейр під час зустрічі з заступником іракського прем'єра. Зустріч була присвячена питанням безпеки в Іраку. Офіційна Даунінг стріт заперечила, що Т. Блейр вимагав у Бархама Саліха запевнень, що іракські сили зможуть перебрати контролю над порядком у південному Іраку протягом року. Б. Саліх сказав, що Британія та США не можуть просто взяти і покинути Ірак. Він підкреслив, що розуміє, що міжнародна спільнота не брала зобов'язань бути в Іраку завжди, проте додав, що вона не може лишити іракців у скруті самих. Тим часом іракські офіційні джерела повідомили про загибель щонайменше 13 рекрутів-поліцаїв, які потрапили у засідку в околицях Баґдаду. Ще 24 особи зазнали поранень. Представник іракської поліції повідомив , що неозброєні добровольці поверталися до Баґдаду на двох автобусах, коли стався вибух пристрою, закладного уздовж шляху, і розпочалася стрілялина.

До списку небажаних осіб з Білорусі додано ще п'ять осіб

СТРАСБУРҐ, Франція. — 23 жовтня чотирьох суддів і прокурора з Білорусі внесли до списку тих, кому заборонений в'їзд до країн Евросоюзу. Усі вони брали участь у процесі над одним з провідників білоруської опозиції, екс-кандидатом у президенти Олександром Козуліним і чотирма його прихильниками. О. Козуліна засудили до тюремного ув'язнення після участи в організації масових акцій протесту проти обрання Олександра Лукашенка президентом на третій термін. 25 квітня Европейський союз заборонив в'їзд на свою територію самому О. Лукашенкові і ще 30 членам білоруського керівництва.

За матеріялами ЗМІ

У Києві відбувся перегляд фільму про Голокост

ПАРСИПАНІ, Н. Дж. – У Києві, 18 жовтня, в столичному Жовтневому палаці, відбувся перший перегляд документального фільму про Голокост в Україні „Назви своє ім'я". Це перший спільний продюсерський проєкт українського мільярдера Віктора Пінчука та відомого американського режисера Стівена Спілберга. Стрічка, яку зняв український режисер-документаліст Сергій Буковський, побудована здебільшого на свідченнях людей, що врятувалися від розстрілів нацистів. Спеціяльно на прем'єру цього фільму до України приїхав Стівен Спілберг. Це були його перші відвідини історичної батьківщини – його предки родом із Одеси.

„Ідея цього фільму з'явилася після нашої зустрічі із Пінчуком в Сполучених Штатах майже два роки тому. Ми зустрілися, коли я знімав фільм з Томом Крузом „Війна світів". Пінчук підійшов до мене і сказав, що є історія, яку необхідно розповісти, – історія Бабиного Яру та тих людей, що вижили під час цієї трагедії", – розповідає Стівен Спілберг.

„Назви своє ім'я" – одинадцятий фільм, створений Інститутом фонду Шоа, з використанням свідчень російською та українською мовами з архівів Університету Південної Каліфорнії та нових кінозйомок, здійснених в Україні. Цей інститут, заснований Стівеном Спілбергом, має найбільший історичний відеоархів у світі. Він зібрав 52 тисячі свідчень людей, що вижили під час нацистського геноциду проти євреїв, а також тих, хто допоміг їм врятуватися. У 1994 році, після завершення „Списку Шиндлера", режисер вирішив створити і систематизувати свідчення євреїв, що постраждали під час Другої світової війни, для чого створив спеціяльний Інститут фонду „Шоа" („шоа" в перекладі з івриту – „катастрофа"). Організація зібрала близько 52 тисяч свідчень 32 мовами в 56 країнах, серед яких є і Україна, де співробітники фонду опитали близько двох тисяч чоловік, що пережили Голокост, а також тих, хто був свідком цих кривавих подій.

Український режисер Сергій Буковський на презентації свого документального фільму „Назви своє ім'я" в Києві 18 жовтня ц. р. Фото УНІАН

Фільм Сергія Буковського побудований переважно на матеріялах із цього архіву. Інтерв'ю з українськими євреями були записані ще у 90-их роках. Їхні розповіді супроводжуються позакадровими коментарями самого режисера – він цитує Біблію та намагається тактовно пояснити непрості взаємини євреїв та українців.

Творці фільму роблять наголос на тому, що в Україні загинуло близько чверті усіх загиблих євреїв Европи – близько півтора мільйона осіб. Крім того, тут нацисти створили найбільшу кількість гетто. У ході стрічки Буковський та три українські студентки-журналістки разом із глядачами чують розповіді євреїв, які пережили трагедію Голокосту, та людей, які попри небезпеку рятували їх. С. Спілберг високо оцінив працю режисера. „Фільм Буковського – один з найблискучіших фільмів про Голокост з тих, що мені доводилося бачити", – сказав він на прес-конференції.

Фільм показуватимуть не тільки в кінотеатрах та на телебаченні, а й в українських школах та університетах. Це лише початок нової освітньої програми в Україні, яка знайомитиме з історією Голокосту.

Кореспонденти Бі-Бі-Сі запитали, чи не збираються Стівен Спілберг та Віктор Пінчук створити стрічку про іншу велику трагедію – Голодомор. Стівен Спілберг промовчав, а В. Пінчук відповів: „Можливо, мусить бути трилогія про три головні трагедії в історії України: Голодомор, Голокост та Чорнобиль. Я не впевнений, що саме я повинен займатися здійсненням всієї трилогії, але вважаю, що такі фільми треба зробити. Я, в усякому разі, деяким нашим громадським організаціям запропонував почати збирати спогади свідків, що пережили трагедію Голодомору, а також чорнобильців саме за тією унікальною технологією, яку реалізували Стівен Спілберг і фонд Шоа. Я вважаю, що те ж саме треба зробити у нас в Україні, і я готовий брати в цьому участь".

На показ фільму прибули Президент України Віктор Ющенко, Віктор Янукович, Олександер Мороз, Леонід Кучма. Перед українською публікою Стівен Спілберг з`явився у супроводі зятя Л. Кучми – Віктора Пінчука і режисера Сергія Буковського. Як повідомила пресслужба Президента України, він переконаний у важливості дослідження Голокосту і вважає, що українська та світова спільноти повинні знати реальну історію того періоду, аби не допустити подібного у майбутньому.

У презентації взяли участь також герої фільму – очевидці Голокосту, політичні та громадські діячі, представники єврейських громад.

Фонд Шоа продовжує співпрацю з Фондом Віктора Пінчука, спрямовану на подальшу підтримку та використання фільму. Зокрема, на початку 2007 року буде завершено роботу над посібником для вчителів, що супроводжуватиме фільм – він має стати частиною широкої освітньої програми з історії Голокосту.

Спілберг відомий у світі не лише своїми художніми фільмами, а й активною підтримкою проектів з дослідження історії Голокосту.

18 жовтня міська рада Одеси нагородила кінорежисера Стівена Спілберга за заслуги перед містом, за видатний внесок у розвиток світового кінематографу, утвердження високих гуманістичних ідеалів і зміцнення взаємин між народами України і Сполучених Штатів.

Віктор Пінчук розповів, що, вийшовши з літака, С. Спілберг вигукнув: „Нарешті я на рідній землі!" З летовища він поїхав до Бабиного Яру, де поклав квіти загиблим від рук фашистів.

За матеріялами ЗМІ

Зліва: прем'єр-міністер України Віктор Янукович, відомий американський кінорежисер Стівен Спілберг, Президент України Віктор Ющенко і голова Верховної Ради України Олександер Мороз на презентації документального фільму українського режисера Сергія Буковського „Назви своє ім'я" в Києві 18 жовтня ц. р. Фото УНІАН

Телепередача „Вікно в Америку" розповіла про „Свободу"

15 жовтня провідні телевізійні канали України – „П'ятий канал" і УТ-1 – розповіли про найстаршу українську газету світу – нашу „Свободу". Тележурналіст Зореслав Байдюк підготував репортаж з редакції „Свободи" для програми „Вікно в Америку" - відділу „Голосу Америки" у Вашинґтоні. Він познайомив телеглядачів з редакторами, з провідними темами тижневика та географією його поширення у світі. Наступна телепередача буде про „Український Тижневик". На фото: Зореслав Байдюк під час створення телерепортажу. Справа: Ляриса Оприско.

Хто кого? А народ нехай собі чекає...

Переговори у Верховній Раді тягнулися так довго, що пересічний громадянин України давно втратив до них цікавість і, мабуть, взагалі забув, як вони починалися і що було їхньою остаточною метою. Але чи хоч знали про це самі сторони переговорного процесу? Таке враження, що ні, і що там була не одна мета на всіх, а багато, й то таких, про які учасники воліли мовчати. Й коли 20 жовтня попередник Віктора Ющенка на найвищій державній посаді, Леонід Кучма, сказав в інтерв'ю для УНІАН, що „йде змагання не за Україну, а за владу", то, швидше за все, з цим висновком погодиться більшість людей в Україні.

Насправді ж проблема ще складніша і глибша. Її можна зформулювати й так: якщо переговори про створення широкої парляментської коаліції затягнулися майже на шість місяців, то це означає, що питання належить до дуже важливих. Чим саме? Передусім тим, що з немудрим поспіхом прийнята в грудні 2004 року політреформа, набувши чинности 1 січня 2006 року, так само немудро й поспішно роздвоїла владу, спричинила протистояння двох центрів – інституту президентства і Кабінету міністрів. Це протистояння неминуче, навіть якби замість В. Януковича і його „реґіоналів" були ангели небесні. Вони ними не є. Щоправда, не й чортами. Корінь проблеми – в самій реформі, а єдиним виходом була саме широка, найширша коаліція, яка могла б об'єднати пропрезидентську і пропрем'єрську політичні сили. Без такого об'єднання вони діятимуть одна проти одної, й кожна намагатиметься вибудувати власну вертикаль, починаючи від сільської ради і закінчуючи Києвом. А дві влади означатиме дві України. Це дуже небезпечно. Ось чому Президент В. Ющенко, навіть після того, як фракція „Наша Україна" оголосила про свій перехід в опозицію і вирішила відкликати своїх міністрів з уряду В. Януковича, все ще закликає до відновлення переговорів.

І Президента можна зрозуміти. Згадаймо, що до березневих виборів Партія Реґіонів йшла як представниця українського Сходу, підкреслюючи його відмінності від українського Заходу. І хоч, ми певні, ті відмінності великою мірою належать до передвиборних пропоґандистських мітів, реґіонали дістали 32 відсотки голосів. А це є самоочевидною леґітимністю. От і зіштовхнулися дві суперницькі леґітимности – президентська і прем'єрська.

А тепер поміркуємо, якою політично зрілою, тверезою, відповідальною і єдиною має бути влада, щоб Україна зберегла рівновагу і рівною ходою пішла в спасенному для її незалежности і демократичности напрямі. Чи ти, читачу, знаєш там багато державних діячів, котрі надаються для цієї місії? Вже не кажучи про рівень моралі сучасних політиків, зокрема й особливо – депутатів Верховної Ради, котрі об'єднуються лише у випадку, коли їх хочуть позбавити депутатської недоторканости.

Найсвіжіше соціологічне дослідження Фонду „Демократичні ініціятиви" і фірми „Юкрейн соціолоджі сервіс" засвідчують таку прикру тенденцію: якщо в листопаді 2005 року 50 відсотків опитаних вважали, що Україна рухається в неправильному напрямку, то зараз цю відповідь дали вже 55.4 відсотка.

Не хочемо виглядати пророками, однак подібне до того, що без розпуску цього складу парляменту годі буде обійтися.

СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

Видає Український Народний Союз — SVOBODA — Published by the Ukrainian National Association

Головний редактор - Ірена Яросевич
Редактори: Ольга Кузьмович, Христина Ференцевич, Левко Хмельковський, Петро Часто.

FOUNDED IN 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published weekly on Fridays by the Ukrainian National Association, Inc. at 2200 Route 10, P. O. Box 280, Parsippany, NJ 07054
Svoboda: (973) 292-9800; Fax: (973) 644-9510
E-mail: svoboda@att.net Web-site: www.svoboda-news.com
Postmaster, send address changes to: Svoboda, P. O. Box 280, 2200 Route 10, Parsippany, NJ 07054.

Передплата на рік $55.00 на півроку - $35.00. Для членів УНСоюзу $45.00 річно, на півроку - $30.00. За кожну зміну адреси - $1.00.
Чеки і грошові перекази виставляти на „Svoboda".
Periodicals postage paid at Parsippany, NJ 07054 and additional mailing offices.

Адміністрація „СВОБОДИ"

Адміністратор	– Володимир Гончарик	(973) 292-9800 дод. 3041
Керівник відділу оголошень	– Марійка Осціславська e-mail: adsukrpubl@att.net	(973) 292-9800 дод. 3040
Передплата	– Марійка Пенджола e-mail: ukrsubscr@att.net	(973) 292-9800 дод. 3042

ПРО ЦЕ І ТЕ

Про непотрібну критику

Коли переглядаємо пресу тут і з України, не можемо не завважити оціеї „тихої", але таки постійної акції на некористь існуючих сьогодні політичних обставин в Україні та проти оцих, що в одній чи другій силі хочуть зробити "щось" сьогодні для нашої батьківщини – отже, треба їх поборювати.

Розуміється, усі здаємо собі справу з цього, що не все йде „гаразд" і що можна багато завважити чи справити відносно цього, що робиться, або що стараються перевести в життя ці люди, які сьогодні є відповідальними за політичне та громадське життя в нашій батьківщині. Але це ще не є причиною вести тиху, але сильну пропаґанду проти тих, яким доводиться тепер цією Україною в один чи другий спосіб проводити.

А передусім, це не є причиною для постійної критики. Тут радше було б на потребу докласти зі сторони кожного з нас, кому близька дальша доля нашої батьківщини, усі можливі сили та засоби, щоб існуючий стан поправити та вести його до кращого, успішного майбутнього. На жаль, знаємо це усі дуже добре, що вже у нашій – українській вдачі ближче лежить критика і нарікання, як конкретна, позитивна праця.

А тут ще тепер, розуміється, не бракує „воріженьків" нашої батьківщини, які з одних чи других – часом дуже примітивних, чи просто матеріяльних причин, шукають постійно нагоди до критики та ствердження, що, мовляв, "було краще" або може бути „краще". У висліді маємо, як завжди у нас – силенну критиків, але дуже мало таких, які рівночасно із тим, або і без того славного у нас критикування, дають конкретні та життєві пропозиції помочі, поправи існуючого стану, чи просто оцього: „Даваймо, щоб було краще", якого так часто бракує у системі нашого громадського життя.

А в цьому нашому громадському житті завжди є потреба поправи, зміни, помочі, а передусім позитивної настанови її членів до сьогоднішнього і близького майбутнього нашої України. Чи треба вам, дорогі читачі, тут вичислювати усі ці потреби та нагоди? Вони товпляться у нашому щоденному та громадському чи релігійному житті кожного дня і при кожній нагоді, про них постійно „говориться". Але це так „вигідно" і легко стояти поруч, спостерігати, робити мудрі завваження, поради і ... більше нічого. І таке завважуємо у кожній ділянці нашого публічного життя – в громадській, політичній, церковній.

А тим часом життя іде, дні за днями тікають, а ми стоїмо поруч та тільки час до часу стверджуємо: „А ми казали"... Як багато позитивного можна б осягнути, коби у кожного з нас поруч із тим „а ми казали" був почин, була енерґія та охота до співпраці. І як розбудити їх у кожного з нас?

О-КА

З РЕДАКЦІЙНОЇ ПОШТИ

Гроші зібрала Уляна Бігун

Директор школи-інтернату в Лопатині, Україна, М. Семенюк повідомила, що будову і ремонт кімнати гігієни в цьому навчальному закладі закінчено. Вона пише: „Лопатинська спеціяльна загальноосвітня школа-інтернат висловлює щиру подяку Уляні Бігун за організацію і проведення перебудови і ремонту кімнати гігієни – ремонт і малювання стін, встановлення умивальників і туалетів, підведення холодної і гарячої води. Через відсутність кімнати гігієни спальний корпус школи був закритий – дітям не дозволяли там проживати. Грошей на проведення ремонту у школі не було, але ремонт відбувся за гроші, які зібрала Уляна Бігун серед своїх друзів і подруг у штаті Вермонт і серед знайомих в США. В інтернаті навчаються діти-сироти і діти, позбавлені батьківського піклування, з вадами у розумовому розвитку. Низький уклін і щира подяка всім людям, які пожертвували гроші для цих дітей. Ваша допомога є вагомою підтримкою наших обездолених дітей".

В минулому ми інформували читачів про подиву гідний намір Уляни Бігун, внучки Надії Бігун з Мейплвуду, Н. Дж., збудувати санітарно-гігієнічний комплекс для сиріт в Лопатині. Вона це виконала і припильнувала будову. За гроші, які залишилися після будівництва, придбали пральну машину для сиротинця.

Ми вітаємо родину Бігунів, батьків Уляни і її бабуню, які виховали таку чутливу, уважну людину, готову допомагати бідним дітям в Україні.

Божена Ольшанівська,
Нюарк, Н. Дж.

Не Галич, а тільки Львів

З повідомлення з України „Галичу повернуть княжу велич", що появилося на сторінках „Свободи" (ч. 36, 8 вересня 2006 р.) довідуємося про пляни розбудови Крилоської гори Галича, повернення Митрополичих палат у церковну власність, відбудову Успенського собору та перенесення тлінних останків князя Володимира Осьмомисла з крипти Святого Юра у Львові до крипти у Крилосі.

Зростання уваги до Галича, відвідування цього міста Владиками УГКЦ, похвальні промови і величаві паради спостерігаємо вже впродовж деякого часу. А відбудова старовинного Галича буде дуже коштовною. Як відомо, є великі фінансові труднощі в Києві у зв'язку із закінченням побудови Патріяршого собору і резиденції УГКЦ. Чому ж тоді обтяжувати себе ще додатковими фінансовими зобов'язаннями задля „захоплення" старовиною? Виглядає, що головною причиною тих заходів є спроба славного княжого города Львова дати нам призабутий, майже незнаний Галич, як „справжній", давній центр Галицької Митрополії.

Тут йдеться, отже, не про „повернення Галичу княжої величі", але радше про притемнення величі українського Львова і посилення в ньому римо-католицьких впливів. І тільки тому вирішено „перенести" центр УГКЦ зі Львова і створити новий, штучний „центр" у Києві. Але ще можуть бути з нашої сторони домагання, щоб Львів далі продовжував бути осідком галицьких Митрополитів, щоб у нашій пам'яті і наших серцях ще далі залишилися живими великі постаті нашої Церкви – незабутній о. Маркіян Шашкевич, національний пробудитель Галицької України, цілі покоління його духовних послідовників, священиків-патріотів, духовні велетні XX сторіччя – Митрополит Андрей і Патріярх Йосиф.

Тому й чиняться спроби зробити маленьке провінційне містечко центром Галицької Митрополії, завернути назад колесо історії, позбавити нас Святоюрської Гори, традиційних українських релігійно-національних святощів, затерти в нашій пам'яті такі важливі історичні події, як створення нашим патріотичним духовенством Головної Руської Ради у Львові 1848 року, боротьба за український університет, Листопадовий Зрив 1918 року, проголошення відновлення нашої державности 30 червня 1941 року. Тому дають нам Галич замість Львова. Але ми залишаємося вірними Львову, цьому релігійно-національному бастіонові Галичини.

Під впливом цих подій написав я вірш, в якому листопадову тематику переношу в наше сьогодення.

Євген Іванків,
Чикаґо

За український Львів

Знов бій за Львів, знов листопад,
Вже без мечів, без куль, гармат,
Не лицарський, в промінянх слави,
Але підступний теж, лукавий
І більш жорстокий, ніж колись,
Як ріки крови розлились.
Більш небезпечний ворог нам –
Не ті загарбники – чужі,
Не зброя хитрощів, брехні,
А залишки кайдан в душі,
І дух раба чужим богам
Велить служити нам в покорі.
Це наше лихо, наше горе,
Лиш сила духу їх поборе
І шлях відкриє нам до волі,
І в українському знов Львові,
Із Святоюрських славних брам
Озветься голос знов Андреїв
І Йосифів, і їх спасительні ідеї
Нас піднесуть і виведуть
Із темної немов безодні,
Під гомін дзвонів великодних
В Соборах Юра і Софії,
Назустріч сонячним вікам.

Листопад 2006.

Переходимо на зимовий час

До уваги читачів: Як і кожного року, восени наша країна переходить на зимовий час. Отже, в ніч з останньої суботи місяця, 28 жовтня, на неділю, 29 жовтня, о 2-ій год. ранку (АМ) треба перевести годинникову стрілку на годину назад.

Треба провести референдуми

Україна, якщо хоче стати світовою державою, мусить визначитися для своїх громадян і усього світу, куди вона прямує. І це повинні сказати всі громадяни – від Луганська до Ужгороду. Бо дотепер президент України йде до Европейського союзу, а прем'єр – один день на Захід, а на другий день – на Схід. Президент мусить провести референдум у 2007 році. Це голосування повинно мати чотири точки вибору: 1) Европейський союз, 2) невтральність, 3) за НАТО, 4) проти НАТО. Так само повинно статися з власністю на землю: 1) Земля є власністю людини, 2) Земля належить державі.

Люди мусять знати, що їх завтра чекає, тоді кожний по-своєму буде розбудовувати своє життя і думати про майбутнє своєї родини і держави. Україна має конституцію на папері, але ніхто її не виконує. Президент В. Ющенко думає лише, як продовжити своє перебування на посаді ще на п'ять років, тому на заході України говорить українською мовою, а у Донбасі – російською. Це дає В. Януковичеві знак, що можна робити, що йому заманеться, і він не буде покараний за ламання конституції, бо весь уряд і Президент це роблять.

Юрій Кравчук,
Вільмінґтон, Делавер

Допомогли добродії з Америки

За порадою відомого книговидавця Осипа Зінкевича я надіслала до „Свободи" статтю з фотографією про зведення храму у селі Токарівці Жмеринського району Вінницької области. Її було вміщено в ч. 30 тижневика. Це дало позитивний вислід. Завдяки допомозі доброчинців з США Романа Ричка з Комітету допомоги Україні „Приятелі Руху", Ольги Матули з Сестриців св. Ольги УПЦ Метрополітального Вашінґтону, Віталія Богданова, Анатолія Лисого, Олексія Шевченка та деяких інших нам вдалося виконати ряд робіт на будівництві церкви – накрити її бляхою, поштукатурити стіни зовні і всередині, виготовити підлогу і стелю. Сьогодні будівництво вже на завершальному етапі, і наступного року ми хочемо освятити церкву. Будемо вдячні за допомогу в закінченні будівництва. Мої телефони у Києві: домашній (380-44) 522-2294 та робочий (380-44) 526-5398, факс (380-44) 526-5398.

Галина Печериця,
Київ

Незабутнє минуле, тривожне сучасне...

В Україні триває відродження національної пам'яті, яке виявляється в численних акціях і заходах. Президент СКУ **Аскольд Лозинський** надіслав до „Свободи" копію листа, з яким він звернувся до Президента України В. Ющенка. У листі зокрема говориться: „Одним із місць, що глибоким сумом вписалося в пам'ять усього людства, є найбільший гітлерівський концентраційний табір „Авшвіц-Біркенау", у якому, за неофіційними даними, було піддано тотальному знищенню від 1.5 до 4 млн. представників практично всіх країн Европи. У повоєнні роки на території колишнього концтабору (м. Освєнцім, Польща), було створено державний музей. Колишні тюремні бараки перетворено на музейні експозиції національностей різних держав (кожній з національностей надано один поверх двоповерхового бараку). На сьогодні такі експозиції мають євреї, поляки, чехи, словаки, угорці, французи, голяндці, австрійці, югослави, роми-цигани, плянується відкриття італійської та бельгійської експозицій". СКУ пише, що 14-ий барак – саме той, у якому перебували чисельні групи українських політичних в'язнів (серед них і два брати провідника ОУН С. Бандери – Василь та Олекса), переходить тепер реконструкцію. Кращої нагоди для створення української експозиції на терені найбільшого нацистського концтабору немає.

Іван Івахів з Кольорадо у листі про книжку спогадів німецького генерала Вольфа-Дітріха Гайке теж повертається до подій Другої світової війни і аналізує наміри Гітлера щодо Украïни, яку він хотів перетворити на свою колонію.

У мистецьке минуле повертається у листі **Ірина Ковалюк** з Кукевілу, Тенесі, повідомляючи про встановлення пам'ятника світової слави співакові Михайлові Голинському в селі Дорі біля Яремчого. Вона пише, що Михайло Голинський жив у Дорі, у своїй віллі, яку назвав на честь дочки „Мирослава" в 1930-38 роках і сприяв розвиткові села. У 1938 році він виїхав до Канади і залишився там до кінця життя, а співав у Міляні, Берліні, Львові, Варшаві, Торонто, Тбілісі.

Сучасність України теж непокоїть авторів ряду листів. Особливо проблема утвердження державної мови. Президент Ліґи українців Канади (ЛУК) **Олег Романишин** звернувся до Джеда Сандена – видавця в Україні часописів російською мовою з проханням призупинити цю справу, яка посилює русифікацію інформаційного простору України. Докладніше цю проблему розкрито на інтернет-сторінці ЛУКу: www.lucorg.com.

Юрій Кравчук з Вільмінґтону, Делавер, нагадує про українське походження населення Кубані.

Д-р Осип Мороз з Кергонксону, Н. Й., надіслав листи з України від президента освітньої корпорації „Лінґва" Олени Павленко і Ольги Мних, які схвально відгукуються про науково-публіцистичні праці д-ра О. Мороза.

Таня Будар з Бережан на Тернопіллі написала побажання „Свободі": „Хай ваш вільнолюбний дух запалює серця побратимів у діяспорі і в самій Україні! Хай „Свобода" і далі друкує такі цікаві і потрібні матеріяли, які пропаґують ідею розвитку й процвітання нашої неньки-України!" Дякуємо!

Оксана Маковець з Вірджінії надіслала пісню „Чайка", яку вона написала на честь астронавтки Гайді Стефанишин-Пайпер, композитор Володимир Гарцман поклав її твір на музику, а Заслужений артист України Ростислав Василенко переклав текст пісні англійською мовою.

Модернізм в Україні: національний за формою, інтернаціональний за змістом

Джон Болт

(З каталогу виставки)

„Перехрестя: модернізм в Україні"* є першою повною презентацією українського аванґарду у Сполучених Штатах – дивна констатація, якщо взяти до уваги велику кількість виставок, присвячених російському аванґардові, які проходили в музеях і в художніх галереях Америки з кінця 1970-их років. Слід зауважити, однак, що перша наукова розвідка, присвячена українському аванґардові – „Нова генерація і художній модернізм в Україні" Мирослави Мудрак – була опублікована у Мишиґені двадцять років тому*. Мали місце також індивідуальні експозиції окремих українських художників, таких, як Олександер Архипенко, Олександра Екстер, Давид Бурлюк та П'єр Нілус. Але дотепер ексклюзивні виставки з демонстрацією радикальних течій, що трансформували художнє обличчя Києва, Одеси та Харкова у 1910–1920-их роках, проходили у багатьох містах – від Загреба (1990–1991 р.) до Вініпегу (1991–1992 та 2001 р.), від Мюнхену (1993 р.) до Віченци (2004 р.), але не у Сполучених Штатах*. Ця прогалина викликає жаль не лише тому, що американську публіку було позбавлено незрівнянної естетичної насолоди, а й тому, що Україна, країна, що за розміром дорівнює Франції, має багату витончену культуру, оригінальну з художньої точки зору, абсолютно незалежну і, що безумовно продемонстрували останні події, політично заанґажовану. Як зауважив колись один історик стосовно Києва у 1918 році: „Київ ніколи не знав такого одночасного зібрання блискучих й іменитих осіб"*.

Звичайно, справи ускладнюються через етнічні фактори та географію України, що межує з Росією, Польщею, Чехією, Словаччиною і Румунією, через розмаїття її культури, на яку мали вплив одночасно і Захід, і Росія, і що йде від необароко Олекси Новаківського до конструктивізму Василя Єрмилова, від візантійської спадщини Михайла Бойчука до Ар-Деко Миколи Касперовича. Але якщо соціяльна й політична енерґія нової України привернула загальну увагу і якщо деякі аспекти її традиційної культури вітаються на міжнародному рівні (вишивки, писанки, церковна архітектура), то інші її досягнення, зокрема український аванґард, усе ще потребують подальшого вивчення й оцінки.

Через особливий статус України відібрати відповідні картини і скульптури, які б відображали різнопляновість і розмай українського аванґарду, було дуже важким завданням. 1910–1920 роки були розквітом культурного життя у Києві, Одесі і Хркові, цікавих художників було море, художні рухи часто мали незвичайний, провокаційний характер, художня продукція була дивною і прекрасною. На жаль, через брак площі, значну кількість цікавих робіт, а також технічні умови, твори багатьох відомих художників, таких, як Василь Чекригін, Борис Косарев, Соломон Нікрітин та Климент Редько, не було включено до експонатів виставки. Однак, якщо неможливо було показати всі грані українського модернізму на одній виставці, можна сподіватися, що „Перехрестя: модернізм в Україні" зможе дати чітке уявлення про національну культуру, перед якою все ще стоїть завдання відвоювати належне місце у міжнародному Пантеоні сучасного мистецтва.

„Перехрестя: модернізм в Україні" є результатом спільних зусиль, що об'єднав багатьох музейних працівників, істориків і критиків, але спеціяльна подяка належить Анатолієві Мельникові, директору Національного музею українського мистецтва в Києві, та його заступнику з наукової роботи Людмилі Ковальській. Наші українські колеги Ігор Диченко, Дмитро Горбачов, Костянтин Григоришин, Георгій Коваленко і Ольга Лагутенко дуже люб'язно виконали роботу експертів, а Мирослава Мудрак надавала нам неоціненну допомогу у відборі творів та у питаннях історіографії. Ці особи, як і багато інших, продемонстрували надзвичайну відданість справі, і без їхньої постійної допомоги організація виставки була б неможливою.

Нові голоси

„Попи від мистецтва їдуть на своїх мотоциклах, вивозячи своє золото в щільно зав'язаних лантухах. Люб'язні буржуї, ваші обличчя сяють радістю розуміння"*.

Іронічна заява стосовно відсталих смаків фешенебельного світу мистецтва була проголошена на виставці „Звено" („Ланка") у листопаді 1908 року в Києві Давидом Бурлюком, українським „батьком російського футуризму"*. В якомусь сенсі заяву Бурлюка під назвою „Голос імпресіоніста: на захист живопису" можна розглядати як перший маніфест авангарду, який, хоч він і розглядається як російський, насправді належав рухові або ідейній групі, що складалася з багатьох національних компонентів, там були вірмени, грузини, євреї, поляки, росіяни і особливо багато українців. Досить пригадати, що найбільш „зіркові" постаті у так званому російському аванґарді (брати й сестра Бурлюки, Екстер, Михайло Ларіонов, Аристарх Лентулов, Казимир Малевич, Володимир Татлін) були українцями за народженням або за місцем перебування, і ми зрозуміємо, до якої міри російський авангард можна називати також українським.

Анатолій Петрицький. Портрет письменника Я. Савченка. 1929 р.

(Продовження на стор. 25)

Вперше...

(Закінчення зі стор. 1)

лення інформації про український аванґард як репрезентанта важливого періоду в історії українського мистецтва.

Виставку організувала Фундація міжнародної освіти і мистецтва, у співпраці з Національним художнім музеєм України. Фундація – неприбуткова організація, яка сприяє збереженню та захистові мистецької і культурної спадщини держав колишнього *Совєтського Союзу*, влаштовуючи виставки, підтримуючи наукові студії про мистецтво. Національний художній музей України відкрито в 1908 році. Його багаті колекції чітко віддзеркалюють цікаву та багатогранну історію українського мистецтва.

Український Музей в Ню-Йорку – це друга зупинка виставки *„На перехресті: український модернізм, 1910 – 1930"*. Виставка вперше експонувалася під час цього літа в чикаґському культурному центрі. До виставки видано ілюстрований двомовний каталог, в якому поміщені статті визначних мистецтвознавців. У статтях аналізується українську мистецьку поставу та відважні творчі спроби дуже плідного періоду 1910 – 1930 років. Редактор англомовних статтей каталогу – професор Південного каліфорнійського університету Джон Болт.

Модернізм на Україні був бурхливим культурним розвитком і починався з початком XX століття. Виставка віддзеркалює фантастичну енергію цього періоду, яка, на превеликий жаль, згодом закінчилася чисткою Сталіна. Більшість мистецьких творів цього надзвичайно цікавого часу було знищено, а багатьох мистців арештовано, заслано на Сибір, або розстріляно. За допомогою цієї виставки можна відкрити маловідому частину історії українського мистецтва та унікальні зразки творчости українських модерністів, ориґінальність їхнього мистецького змислу та бажання свободи для індивідуального вислову.

Виставка подорожує завдяки підтримки декількох спонсорів: „Boeing Company", Констянтина Григоришина, „АероСвіт – Українська Авіолінія", „Chadbourne and Park", „Nour USA, Ltd", „Trust for Mutual Understanding". Допомогу також надали: Олександер Табалов, Микола Шимоне, Постійне представництво України при ООН і Посольство України в США.

Цього року Український Музей святкує 30-ліття відданої праці для збереження української культурної спадщини в США, на добро громади і майбутніх поколінь. Заснований в 1976 році Союзом Українок Америки, Музей збирає, зберігає і виставляє експонати історичної та мистецької вартости, провадить освітню діяльність, видає виставкові каталоги, організовує громадські імпрези на різні теми української культури та мистецтва. В 2005 році Музей розпочав діяльність в новозбудованому будинку виставкою творчости українського скульптора Олександра Архипенка, який глибоко вирізьбив своє ім'я в історії світового мистецтва якраз в час розвитку модернізму на Україні і є одним з найважливіших мистецьких постатей того періоду. Виставка *„На перехресті: український модернізм, 1910 – 1930"* продовжує розгляд цього часу і дає нагоду запізнатися з іншими авторами цієї мистецької течії.

Докладніші інформації про Український Музей можна одержати, звернувшись на тел.: (212) 228-0110; факс: (212) 228-1947; електронна пошта: info@ukrainianmuseum.org; сторінка в інтернеті: www.ukrainianmuseum.org

Пресовий відділ Українського Музею

Програми, пов'язані з темою українського модернізму

Щоб дати нагоду відвідувачам глибше ознайомитися з темою виставки, Український Музей організовує наступні імпрези – доповіді і фільми:

У понеділок, 6 листопада, о год. 6:30 вечора відбудеться доповідь мистецтвознавця проф. Дмитра Горбачова з Києва, автора статті до каталогу виставки. Його доповідь має назву: *„Формула українського аванґарду – Европа плюс село"*. Також відбудеться презентація книжки проф. Д. Горбачова про Малевича *„Він та я були українці. Казимир Малевич"*.

В п'ятницю, 10 листопада, о год. 7-ій вечора відбудеться висвітлення фільмів, створених українськими кінооператорами і зібраних членами Клюбу українських фільмів при Колюмбійському університеті. Вступне слово виголосить д-р Юрій Шевчук, засновник і директор Клюбу.

В неділю, 12 листопада, о год. 2-ій по полудні відбудуться дві доповіді:

„Кольорит і динамізм в українському мистецтві модернізму", з якою виступить д-р Мирослава Мудрак, мистецтвознавець з Університету Огайо, авторка однієї зі статтей до каталогу виставки. Д-р Олег Ільницький, проф. української мови і літератури Університету Альберти в Едмонтоні, виголосить доповідь на тему *„Мовне і зорове мистецтво в українському футуризмі"*. Проф. Ільницький є знаний з його праць в ділянці українського модернізму та аванґарду.

Хотів одного – бути вільним

До 40-ліття від дня смерти проф. Василя Дубровського

Різнобічна діяльність видатного історика, тюрколога, архівіста, музеєзнавця, публіциста, редактора, громадсько-політичного та культурно-національного діяча ще чекає на вичерпну книгу. На цьому місці зупинюсь на особі вченого як людини й подвижника української ідеї.

Проф. В. Дубровський

В.Дубровський народився 19 травня 1897 року в Чернігові, в родині священика. Після навчання в Духовному училищі й Духовній семінарії в Чернігові вступив у 1915 році до Ніжинського історико-філологічного інституту. Незважаючи на скрутне матеріяльне становище, студент наполегливо й з великим інтересом вивчав історію України, виявляючи працездатність, акуратність, неабиякі здібності. Впродовж 1920-25 років викладав історію в Чернігові. Брав активну участь в науковому житті. Займаючи різні посади в радянських установах, змушений був писати антирелігійні статті, про революцію тощо. Все це, очевидно, дало підставу С. Єфремову в своїх щоденниках називати його не інакше, як „комуніст Дубровський". До речі, під час інтерв'ю з американським еміґраційним чиновником у 1951 році йому довелось спростовувати цей факт. В.Дубровський не тільки ніколи не вступав до партії більшовиків, але, на мою думку, вже тоді в нього визрівав внутрішній протест проти совєтської влади. Не дивно, що пізніше в матеріялах ГПУ про Чернігівське наукове товариство було зафіксовано, що його діячі, в тому числі і В. Дубровський, працюють в ім'я Соборної України, а сам він названий „фашистом".

У 1925 році В. Дубровський переїхав до Харкова. Плідна й різнопланова діяльність була перервана арештом у листопаді 1933 року. Вченого звинуватили в „контрреволюційності" й „буржуазному націоналізмі" й запроторили на 5 років в концтабір. Приниження під час допитів, а потім нелюдські умови праці на Забайкаллі зробили історика переконаним ворогом комунізму. Весною 1939 р. В.Дубровський був звільнений, але сумнозвісне правило „мінус 42" не дозволяло йому жити по великих містах. Не прийняли його й до докторантури. Колишньому „зекові" вдалося влаштуватися вчителем сільської школи на Полтавщині, проте не дозволили викладати не тільки історію, а й українську мову і літературу. Залишалось викладати російську мову та літературу. В.Дубровський остаточно зрозумів, що сталінська система ніколи не дасть йому змоги повернутися до наукової діяльности та й взагалі жити нормальним життям. Навіть побачитись з родиною, яка мешкала в Харкові було неможливо.

З початком війни В.Дубровський нелеґально дістався Харкова і там дочекався приходу німців. Незабаром був відновлений на посаді професора університету й очолив місцеву „Просвіту". Завдяки зусиллям історика ця інституція стала одним з найбільших осередків українського національного життя в окупованій німцями Україні. Одним із її заходів була організація виставки „Україна під більшовицьким ярмом". Здається, в інших містах нічого подібного не було. Ця виставка з унікальними свідченнями більшовицького панування мала широкий розголос. За спогадом В.Дубровського, радянський літак в січні 1943 року спеціяльно скинув пару бомб на будинок „Просвіти", бо більше їх нікуди не скидав. Очевидно, для червоних вона була не меншим ворогом, ніж німці. І в самого голову „Просвіти" одного разу стріляли аґенти НКВД, залишені в місті. На цьому місці пошлюся на В. Доленка, який, характеризуючи В. Дубровського, відзначав його велику мужність. В жахливі роки окупації голова „Просвіти" допомагав вижити людям, зокрема науковцям. Саме в цей час виявилися його неабиякі літературні здібності. На спір з літераторами, які вважали, що обставини життя не сприяють творчости, він написав за короткий час кілька оповідань, які були надруковані, а також комедію, яку з успіхом грав Кременчуцький театр. Спомин про В. Дубровського цього часу залишив Ю. Шевельов: „Був він організатором, упорядником нечисленних програм, адміністратором і – ентузіястом. Коротке волосся йоржиком, круглі вічка окулярів, короткі вусики, щось середнє між козаком Мамаєм і вчителем земської школи передреволюційних років". В 1941-42 рр. в газеті „Нова Україна" історик почав друкувати спогади „На червоній каторзі". Повністю вони вийшли окремою книжкою під назвою „2-ий Відділ „БАМлаґ- у ГПУ-НКВД" у Ню-Йорку в 1965 році. Характеризуючи постать історика, не можна не зупинитися на одній болючій темі – ставленні його до німців. Відомо, що українські патріоти покладали великі надії на „визволителів", очікували не тільки вільного розвитку національної культури, а й здобуття незалежности. Проте скоро переважна більшість з них зрозуміла, що новий „порядок" не кращий, ніж совєтська влада. В.Дубровському закидали, що він захоплювався німцями і йшов на всяку співпрацю з ними. Справді, в роки окупації Харкова та й пізніше вчений підтримував контакти з німецькими офіційними чинниками. Але стосувалось це в основному питань розбудови „Просвіти", культурного й наукового життя. Гадаю, що ця розумна й далекоглядна людина не могла не зрозуміти тотожности двох тоталітарних режимів. Вже на схилі віку В.Дубровський опублікував цікавий спомин „Герренфольк і унтерменші", в якому показав, що німці вважали українців „недолюдками", а себе – „народом панів". Разом з тим, на прикладах зі свого життя довів культурну вищість українців.

В кінці літа 1943 року В.Дубровський еміґрував з родиною на Захід. Незважаючи на тяжкі умови скитальщини, постійні переїзди (жив у 15 таборах Ді-Пі!), брав дуже активну участь в громадському, науковому та культурному житті. Був членом всіх наукових товариств, редаґував часописи, в тому числі – перший український часопис на еміґрації –„Короткі Вісті". Відігравав неабияку ролю в справах УАПЦ. Виступав на різних зборах з доповідями. Не можна не згадати його керівництва такою інституцією, як ДОБРУС. Розшукував колишніх репресованих і залучав до участи в цій організації, намагався зібрати свідчення про злочини більшовиків і зберегти їх для історії. Сучасники згадували його велику діловитість, працездатність, уважність до всіх, з ким мав до діла. Особливо діяльним був В.Дубровський в боротьбі з акцією совєтів „повернення на родіну". Його протести проти репатріяції не всім подобалися. А брошура „Хочемо одного – бути вільними!", видана у 1947 році, на думку Л.Биковського, позбавила автора на довший час права виїзду до США. В.Дубровський добре усвідомлював загрозу близькости „залізної куртини", себто більшовиків, і хотів бути подалі від неї. В листі до свого колеги й приятеля Л.Биковського від 9 квітня 1949 року він зізнавався, що не має жодних ілюзій щодо США, але за океан його спрямовує інстинкт самоорятування. Писав, що „готовий доїти кіз абощо. Але хочу відчувати себе вільним. Принаймні так, як відчуваю себе в Західній Европі, - знати, що так – „за здорово живеш" ніхто не має права садовити, тортурувати, стріляти etc… Це велике благо, задля якого я хочу за океан".

Лише у вересні 1956 року завдяки Церкві Св.Стефана вчений з родиною дістався до Америки. Вони оселились в Річмонді, в стейті Вірджінія. Його приїзд не залишився непоміченим. Газета „The Richmond News Leader" 21 вересня 1956 року вмістила статтю з світлиною про закінчення довгого екзилю д-ра Дубровського. Невдовзі історик почав працювати доглядачем у Вірджінському Музеї Мистецтв. І хоча не полишав думки про працю за фахом, писав Н.Полонській-Василенко: „Посада не адвантажна, але є вигода та, що це дуже близько від нашої квартири (насупроти нашого дому) і що на цій праці дуже приємно бути серед старовинних речей і картин, у чистоті й холодку... Платня невелика, а за великою я й не женуся". Для душі вчений працював в Вірджінському Історичному Товаристві, розробляв теми перших українських поселенців в цьому стейті в XVII ст. та Громадянської війни в США 1861-1865 рр. І дописував до українських часописів. Дуже цікавими є уривки зі спогадів, які він надсилав до газети „Наш Клич". В.Дубровський став одним із засновників Українського Історичного Товариства.

До кінця життя залишився непримиренним ворогом совєтської влади. Викривав брехні радянської пропаґанди, звинувачував представників науки й культури, які слугували режимові. Особливо гостро й влучно вдалося це історику в „Одвертому листі до Павла Григоровича Тичини" з 20 серпня 1964 року. Спростовуючи закиди до українців США, як „буржуазних націоналістів", колишній співучень поета в Духовній семінарії гнівно засудив проболышевицьку позицію Тичини, його славословства Сталінові. Стосовно бажання Тичини приїхати на відкриття пам'ятника Т.Шевченку, то В.Дубровський зазначав, що його

(Закінчення на стор. 23)

Ольга Дубровська-Галкіна, дружина

Ярослав Дубровський, син

Світлана Микитчук-Дубровська, дочка

ЖИТТЯ ГРОМАДИ

Фундація „Україна-США“ започатковує веб-трансляцію

ВАШІНҐТОН. – Фундація „Україна-США” вперше започатковує веб-трансляцію яка надає можливість особам, зацікавленим у розвитку американсько-українських взаємин, відвідувати „віртуальні презентації” та звертатися до промовців з запитаннями зі свого комп‘ютера в режимі „он-лайн“.

Коментуючи цю подію, віце-президент Фундації „Україна-США” Іван Кунь зазначив:

„Місією нашої організації є розвиток демократичних інституцій в Україні, зокрема через поширення інформації. Веб-трансляція є одним з засобів. Відразу хочу підкреслити, що це неможливо було б втілити без допомоги донорів та людей, які підтримують Фундацію „Україна-США.”

Дотепер ми здійснили вже три веб-трансляції: презентацію Наталії Яресько „Інвестиційні перспективи в Україні” у Фундації „Україна-США,” промову Посла Стівена Пайфера „Сучасний розвиток в Україні” та пленарні сесії програми „Політичний діялог Україна-США”. Численні глядачі з США, Канади та України мали можливість спостерігати та інтерактивно спілкуватися з доповідачами з сайту www.usukraine.org.

Наталія Яресько з компанії „Horizon Capital,” що має понад шістнадцять років досвіду праці в Україні та країнах Центрально-східньої Европи, провела презентацію „Інвестиційні перспективи в Україні”. Серед інших тем обговорення, Н. Яресько зосередила увагу на трансформації банківської системи та спрямуванні міжнародних інвестицій в Україну.

Посол Стівен Пайфер, який нещодавно повернувся з подорожі Україною, говорив про сучасний розвиток в Україні, фокусуючи увагу на питаннях „співіснування” Ющенка та Януковича; судовій та економічній реформах; необхідності прийняття заходів щодо підвищення енерґоефективності; орієнтації України на міжнародній політичній арені.

Під час веб-трансляції інтернет-глядачі мали можливість побачити і почути коментарі визначних українських та американських політиків, які брали участь у третій сесії програми „Політичний діялог Україна-США,” що проходила в американській столиці.

Перегляд вищезазначених заходів або реєстрація на наступні веб-трансляції можливі на сайті www.usukraine.org”

Фундація „Україна–США“

Другий Семінар ім. Данилова в Оттавському університеті

ОТАВА. Канада. – Україною щораз більше цікавляться у західньому світі. Серед безлічі доказів є також діяльність дослідного українознавчого семінару, яким керує проф. Домінік Арель, завідувач Катедри українських студій при двомовному (франко-англійському) Отавському університеті, при фінансовій підтримці Фундації Юрія–Володимира Данилова.

Цьогорічний, вже другий з черги, семінар зібрав 34 науковців: 19 жінок і 15 чоловіків. Подібна пропорція існувала теж і на Першому семінарі в 2005 році, й вона буде продовжуватися хоча б тому, що у вивченні сучасної України перші місці займають якраз дослідники–жінки. Більшість учасників (18) пов`язані з науковими інституціями США. Решта – науковці Канади (12), Польщі (2), Франції (1) та Німеччини (1).

Найбільше уваги на семінарі віддано Помаранчевій революції або питанням пов`язаним з нею. З семи сесій розкладених на три дні (12-14 жовтня), аж три повністю присвячені цій темі (доповідали Сергій Куделя, Юлія Шукан, Теми Линч, Люкан Вей, Джошуа Такер, Анна Фурніє, Марк Беренсон, Джесіка Аліна-Пісано. Одна сесія була присвячена енерґетичній кризі з доповідями Марґаріти Балмацеда, Олега Гаврилишина та Адріяна Каратницького.

Окрема сесія стосувалася питань публічної опінії. З доповідями виступили Тарік Циріль Амар і Йоанна Конєчна, Пітер Ордешук і Маріянна Клочко. Ще одна сесія розглядала питання етнічности, релігії та суспільних перемін. Про це йшлося у доповідях Адріяни Гельбіґ та Влада Наумеску. Сесія, присвячена гендерному питанню, медії та мовній проблемі, складалася з доповідей Лади Біланюк, Александри Грицак та Наталі Рябінської.

Офіційними опонентами виступали Олег Гаврилишин, Джулієт Джонсон, Тімоти Колтон, Андреа Чендлєр, Кіт Дарден, Ян Бреот, Пол д`Анієрі, Всеволод Ісаїв, Марґарет Пакссон, Катеріне Ваннер, Ольга Зазуля, Таня Річардсон, Наталка Пацюрко та Адріян Каратницький.

Присутність на конференції Адріяна Каратницького і його погляди про енерґетичну безпеку і суверенітет України, як і доповідь Бальмацеди і Гаврилишина, зробили це питання центральним на семінарі. Бальмацеда прийшла до висновку, що корупція, енергетика і гроші не тільки гальмували розвиток демократії за Кучми, але продовжують це робити й досі, й поки не буде справжніх змін у цій сфері, не доводиться говорити про справжні політичні реформи.

Семінар привітав Ігор Осташ, новий Посол України в Канаді. Величезна подяка проф. Арієлю за високопрофесійне підготування семінару, а Фундації Юрія–Володимира Данилова – за її фінансову підтримку.

Петро Й. Потічний

Століття церкви св. Івана Хрестителя – Першої УГКцеркви в Дітройті та Мишиґені

ДІТРОЙТ, Миш. – Парох о. Валерій Кандюк вибрав неділю, 9 липня, на започаткування святкових відзначень 100-ліття своєї церкви. До святкування приєднались священослужителі та парафіяни інших церков нашого міста. Із священиків були генеральний вікарій о. Вейн Ручґі, о. Сендзік, декан о. Іван Лазар, о. Юліян Левицький, о. Володимир Рибіцький та о. Тома Мерік. На спільно відправленій Службі Божій співав церковний хор.

По Службі Божій святкова громада зібралась в колишній шкільній авдиторії на спільний обід та святкову програму. Гостей привітали о. парох В. Кандюк та голова церковної ради Йосиф Шавронський, який передав дальше ведення програми мґр. Вірі Куцій. Передобідню молитву та благословення обідніх страв провів генеральний вікарій Вейн Ручґі.

Святкову програму розпочав Адріян Блюй доповіддю на тему „Коротка історія української еміґрації до Америки". Він вказав, що доведені до краю бідністю та неволею під жорстокими окупаційними режимами наші предки покидали рідний край, щоб в далекій чужині знайти кращу долю для себе та своїх нащадків. У важких початкових обставинах поселення наша Церква помагала їм зберегти свою релігійну культурну та національну спадщину. Вона тримала їх разом, гуртувала у вірі та вчила любити своє і шанувати чуже. В такому світлі наші поселенці зуміли наладнати своє релігійне і суспільне життя, побудувати прекрасні церкви, школи, літні оселі та культурно-освітні осередки.

Про століття церкви св. Івана Хрестителя доповідала Олена Папіж. Вона зуміла полонити увагу святкової громади та в обмеженому часі подати присутнім багату змістом доповідь, зокрема імена всіх священиків, тривалість служіння Богові та громаді в нашій парафії, і кому належать визначні досягнення.

Наша церква була побудована в 1907 році при вул. Сікат. Перший рік вона була без священика. Перше свячення великодніх пасок відбулося в 1908 році. Третім парохом був призначений єпископом Сотером Ортинським о. Михайло Лукавський. Він душпастирював в нашому храмі 15 місяців і за той час зумів пожвавити духовне життя в нашій парафії. Охрестив 54 дітей та звінчав 13 молодих пар. В 1910 р. відвідав нашу парафію наш перший єпископ в США Сотер Ортинський. Після цього багато наших людей, які довгі роки ходили до латинських церков, повернулись до нашої парафії.

В 1917 р. почато будову церкви св. І. Хрестителя при вул. Едварда і Клиперта. В 1922 р. прибув о. Лев Сембратович, який зумів довести до згоди розділену громаду. В цей час прийшов новий єпископ Константин Богачевський і під час візитації нашої парафії висловив ідею побудувати школу та спровадити сестер-служебниць. Цю ідею здійснив о. Степан Побудський, який увів збіркові конверти, сплатив великі борги, побудував шкільний будинок і відкрив цілоденну парафіяльну школу. В 1953 році перебрав парафію о. Степан Кнап. Він заснував Товариство св. Імені для чоловіків та купив новий дім для приходства. В 1956 році до нашої парафії прийшов о. Михайло Бохневич. Він організував святкування золотого ювілею нашої парафії та побудував церкву Неустаючої Помочі при вул. Джой. За о. Йосифа Шарого відсвятковано діямантовий ювілей нашої церкви.

Всі ми пам'ятаємо молодих, енерґійних отців з Бразилії, зокрема о. Маріянна Дацишина, який був парохом нашої церкви вісім літ. Ще краще пам'ятаємо отців з України. За о. пароха Володимира Петрова електрика спричинила пожежу церкви. Завдяки сильній вірі парафіян під проводом пароха, парафія не захиталась, а збереглась та відновилася. З нашої парафії висвятились на священиків о. монсиньйор Польовий, о. декан Іван Ващук, о. Білинський, о. Мирон Ковч, о. Тарас Ковч та диякон Євген Василина. Ми мали визначних дяків-диригентів: Стисловського, д-ра Богдана Пюрка та Кирила Цепенду. На долю нашого сучасного пароха о. В. Кандюка припало небуденне і неповторне завдання гідно відсвяткувати перше століття та почати розбудову основ на друге.

Доповідь про історію нашої парафії англійською мовою виголосив д-р Олександер Яровий.

В наступній точці програми шестилітня Лариса Мішел з мамою Зіркою Калинич виконали композицію для скрипки і фортепіяна. Д-р З. Калинич є визначним лікарем, членом церковного хору, щедрим меценатом і взірцевою мамою, яка вже таку молоденьку доню вводить в царину музичної культури. Приємно було знову послухати спів „Золотих дзвонів" під мистецьким керівництвом Ольги Дубрівної-Соловій.

Були численні привітання від інших парафій нашого міста, від кредитівок „Самопоміч" і „Будучність", а від катедрального храму св. Покрови УАПЦ привітала нашу парафію Оля Марущак.

Свої вірші читала поетеса Ліда Гіжовська. Виступ тенора-соліста Ярослава Лемішки з Тернополя був гідним закінченням мистецької програми.

Парох о. Валерій Кандюк сердечно подякував всім, що причинились до поблагословленого присутніми всечеснішими отцями започаткування ювілейних відзначень та провів заключну молитву.

Роман Лазарчук

XVII конференція християн віри євангельської (п'ятдесятників)

ЕФРАТА, Па. – 14 жовтня у Слов'янській євангельській церкві „Віфанія" відбулась XVII конференція Об'єднання слов'янських церков християн віри євангельської (п'ятдесятників) Східнього узбережжя США. Конференцію відкрив вступним словом Єпископ об'єднання Віктор Лімонченко. Учасники заслухали і обговорили його звіт, а також звіти секретаря-скарбника Василя Радчука, керівників відділів. За звітний період від 23 жовтня 2005 року було висвячено на служіння 5 пасторів і 9 дияконів, освячено Дім молитви у Філядельфії, відбулися численні конференції, семінари, наради, табори та інші заходи на Фльориді, у Вірджинії, Огайо, Північній Каролайні, штаті Ню-Йорк. Успішно діє під керівництвом Мар'яна Сулими Біблійний інститут в Сиракюзах, численні бібілійні школи, а також місіонерська школа.

Одночасно з конференцією було проведено Союзову жіночу конференці ю, на якій виступила з доповіддю-бесідою „Бути жінкою радісною, щасливою і сповненою Святого Духа" керівник євангельського жіноцтва Польщі Тетяна Ільчук-Гидзік. На жіночій конференції виступили провідниці жіночого служіння церкви „Віфанія" Таня Римаренко і Східнього узбережжя США Любов Татчин, відбулося обговорення доповіді, у якому з особистими свідченнями виступили численні сестри. Заключне слово виголосила Лідія Горошко.

Л. Хм.

Пастори євангельських церков на конференції

Любов Татчин (зліва) і Тетяна Ільчук-Гидзік

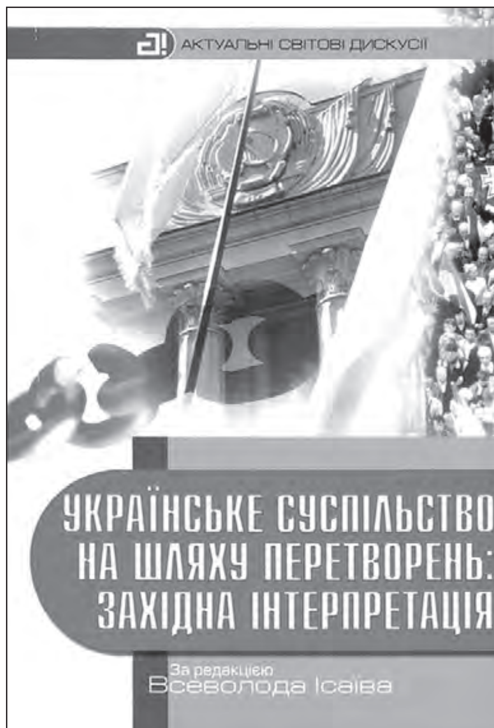
НТШ-А дбає про розвиток суспільствознавства

В Україні починають надавати належного значення виданню та поширенню наукових кних, перекладених з англійської та інших мов. Маю на увазі університетські підручники, посібники та монографії в ділянці медицини та інших точних наук, економіки та підприємництва, суспільствознавства. Декілька цікавих видавничих проєктів дістали акктивну підтримку з боку НТШ-А.

В 2003 році в Торонто вийшов збірник праць „Society in Transition: Social Change in Ukraine i Western Perspective", під редакцією проф. Всеволода Ісаєва. Були вжиті заходи, щоб видати цю книгу в Україні, водночас започатковано серію перекладів під назвою „Актуальні світові дискусії" – як окремий проєкт Видавничого дому Києво-Могилянської академії.

Вже сама назва цієї першої книги в серії, „Українське суспільство на шляху перетворень: західня інтерпертація", вказує на її важливість. Окремі розділи базуються на доповідях на двох міжнародних конференціях під керівництвом В. Ісаєва, професора катедри ім. Роберта Рарні в Торонтському університеті. В цілому книга висвітлює стан українїстики на Заході. Довідки про 19 авторів свідчать, що більшість з них – це науковці українського походження, які послідовно присвячують свій час дослідженню української тематики. Є між ними й чужинці, які відкривають для себе і для світової науки проблематику України.

Зліва: Збігнєв Бжезінський, „Україна у геостратегічному контексті". – (Перекл. з англ. Андрія Іщенка). К.: Вид.дім „Києво-Могилянська академія" 2006. – 102 с. Видано за сприяння Дійсного члена НТШ д-ра Володимира Бандери. Праворуч: книга під редакцією проф. В. Ісаєва.

Зміст книги складають теми: суспільні трансформації (О.Мотиль, Т. Кузьо), розвиток економіки і підприємництва (В. Бандера, О. Гаврилишин, О Гавалешка), перспективи громадянського суспільства (В. Ісаїв, М.Бабич-Трофименко, А. Процик), стан релігії (О.Грус, А.Кравчук, Г.Арамсон), поширення знань та інформації (О.Андрієвська, Д.Солтис, М.Дичок), нов культуротворчість (Г. Грабович, Л. Залеська-Онишкевич), соціяльне забезпечення (Джейн Рад), боротьба з торгівлею людьми (С. Вайтфілд). Продовж багатьох десятиліть НТШ-А докладало величезних зусиль для збереження, дослідження та поширення правди про Україну. Тепер ця авторитетна наукова установа, її члени та жертводавці посилено стараються промостити дорогу в широкий світ для розкріпаченої науки в Україні.

Д-р Володимир Бандера

Доповідь Г. Побережного

НЮ-ЙОРК. – На початку жовтня на черговому засіданні Наукового Товариства ім. Шевченка виступив докторант факультету ґльобальних проблем Ратґерського університету у Нюарку Генадій Побережний.

Це була його перша доповідь у НТШ, присвячена проблемі українського реґіоналізму, аналізові шляхів та способів її можливого розв'язання.

Доповідач детально зупинився на обставинах, за яких в Україні склалася ситуація, коли у суперечність заходять соціяльна інженерія творення політичної нації (теоретики-модерністи) та політична археологія –відтворення державотворчої спільноти з етнічного ядра (теоретики-примордіялісти).

Демонструючи цілі стоси власноручно виготовленим ним мап, науковець наочно продемонстрував та прокоментував існуючу в Україні реґіональну поляризацію.

Ця проблема існує на різних рівнях і ставить країну на межу „щозавгодности", наголосив доповідач і додав, що саме тому проблему цю не можна іґнорувати, а ще краще – варто приділяти їй якнайпильнішу увагу не тільки у прагматичному, але й у теоретичному вимірі.

С.П.

Український Культурний Центр у Випані чекає вас!

Новозбудований Українсько-Американський Культурний Центр у Випані, Н. Дж.

11-12 листопада 2006 року в місті Випані, повіту Морис в Ню-Джерзі, відбудуться урочисті чини – посвячення і відкриття новозбудованого Українсько-Американського Культурного Центру і нової, тимчасової церкви місцевої української католицької парафії св. Івана Христителя. Програма в суботу розпочнеться о год. 4-ій по полудні, коли в присутності Владик, губернатора і представників місцевої влади відбудеться чин посвячення будівлі, і продовжуватиметься о год. 5-ій перекускою, бенкетом у великій розваговій залі о год. 6-ій і балем о год. 8:30 веч. В неділю урочистості почнуться о год. 9-ій ранку останньою відправою в старій церкві і хресним походом до нової церкви; відтак о год. 10-ій відбудеться чин посвячення, о год. 10:30 Архиєрейська Служба Божа, і завершиться о год. 12:30 по полудні бенкетом.

Цими історичними для української громади в північному Ню-Джерзі імпрезами закінчиться перший етап великого почину тієї не дуже чисельної української громади і парафії. Треба подивляти провідних діячів цієї громади які, разом з місцевим парохом о. митр. прот. Романом Мірчуком, зуміли здійснити дуже цінний проєкт для майбутнього української громади в цій частині стейту Ню-Джерзі. Новозбудований Центр стане „твердинею“, в якій куватимуться молоді кадри українського організованого життя, і які в майбутньому продовжуватимуть корисну працю для добра нашої громади.

Адже тут, в численних і просторих приміщеннях Центру, будуть діяти Школа українознавства (бл. 200 учнів), молодечі організації СУМ і Пласт (кілька сотень юнацтва), УСВТ „Чорноморська Січ“ і танцювальний гурт „Іскра“ Школи танців Роми Прийми-Богачевської, та ряд суспільних і громадських українських організацій. Рідко, а то й зовсім такого не має на теренах Америки, щоб під одним дахом були такі прекрасні можливості для всебічного виховання нашої молоді. Творці цього унікального проєкту мають підстави сподіватися, що тепер вже значно численніша громада повіту Морис заповнить домівки і залі (а їх є дві головні, бо розвагова і спортова), влаштовуючи в них численні громадські та розвагові імпрези.

І не тільки. Досі до фінансування будівлі причинилася тільки частина громади; в більшості – це парафіяни місцевої української католицької парафії. Будівля закінчена, але її треба заповнити потрібним обладнанням, відповідним умеблюванням – столами, кріслами, шафами, спортовим інвентарем і т. д. Усе це, як і обов’язок сплачувати борг за позику, вимагає грошей. Буде справедливо, якщо за цими жертводавцями, які вже причинилися до будови Центру, підуть їх слідами чергові меценати – українські громадяни та організації. Не сумніваємося, що так воно і станеться.

А тим часом учасники урочистостей матимуть добру можливість оглянути цю „українську твердиню“, перші кроки до якої вчинив о. Юрій Маркевич ще в 1996 році. Будівельний комітет був створений в 1999 році і доповнений в 2002 році, та працював у складі: о. парох Роман Мірчук, Орест Куцина (надзвичайно динамічний голова комітету), Петро Бінажевський (голова фінансової комісії), д-р Юрій Демидович, Михайло Козюпа, Ігор Лодзюк, Михайло Галібей, Стефан Белей, адв. Ярослав Куземчак, Богдан Туринський, Петро Броцький, Андрій Гадзевич, Віктор Гатала, д-р Юрій Крижанівський, Ігор Зварич, д-р Богдан Галібей, Зенон Семанишин і Роман Барняк. Архітектом будівель цілого комплексу – Тарас Довбуш.

Коли пишемо ці рядки, вже заснувалася і двічі провела наради Рада директорів УАКЦентру, головою якої затверджено Віктора Гаталу (тимчасовими були Любодар Олесницький і Михайло Завадівський). До складу Ради директорів входять представники парафії та тих громадських і молодечих організацій, які вже зложили значні пожертви на будову Центру. На відкриття очікується численних гостей, духовенство обох Церков, представників місцевої влади, українських і американських організацій. Це буде велике свято не тільки місцевої громади, але й усієї української громади в Америці, і рівночасно доказом того, що можуть осягнути українські таланти, якщо виникає велика національна потреба і якщо спільними силами, в єдності й згоді, прямувати до спільної мети.

Омелян Твердовський

Українська Євангельська церква

закликає:

Вивчайте Біблію, живіть за Словом Божим.

На пожертви нашої громади щотижня на цьому місці ми стисло розповідаємо про кожну з 66 книг Біблії.

15. Книга Буття 37: Йосипа продали до Єгипту

У Якова було 12 синів, але коханим став Йосип, син Рахілі. Брати за це не любили Йосипа і коли разом пасли отару, змовилися вбити брата. Проте один з них - Рувим - заступився і умовив братів кинути Йосипа живим до ями. У цей час повз них йшов до Єгипту караван купців і брати продали їм Йосипа у рабство. 17-річний Йосип опинився в домі начальника царської сторожі Потіфара, який поставив кмітливого хлопця своїм управителем. Але дружина Потіфара забажала спокусити юного Йосипа і змушувала його до зближення. Коли ж юнак відмовив їй, вона звинуватила його у спробі зґвалтування і бідний хлопець опинився у в’язниці.

Запрошуємо Вас до Української Євангельської церкви в місті Юніоні, Н. Дж. У нашій церкві проводяться Божі Служби: щонеділі – о 10:30 ранку і о 6-ій вечора, а також щосереди – о 7-ій годині вечора.

Кожної неділі, о 9:30, діють школи з вивчення Біблії – для дорослих і дітей. Щосереди, о 5-ій вечора, проводиться роздавання харчів для потребуючих. Наша адреса: 2200 Stanley Terrace, Union, NJ 07083. На цю адресу можна надсилати запитання з приводу прочитаних переказів Біблії.

Телефон: (908) 686-8171. Електронна пошта: ueag@verizon.net

Пастор **Володимир Цебуля**
Тел.: (908) 591-0800

П'ятий з'їзд випускників української гімназії в Карльсфельді

Учасники п'ятого з'їзду перших випускників української гімназії в Карльсфельді

Шістдесят років тому ми, абсольвенти української гімназії у Карльсфелді, пішли у світ-життя з атестатами зрілости, які були визнані німецьким шкільництвом. Це дало змогу здобувати дальшу освіту у державних навчальних закладах. Завдячуємо це нашим батькам, повним посвяти учителям та провідним членам нашого суспільства.

По закінченні світової завірюхи сорокових років минулого століття вихідці з української землі опинились в усіх закутках повоєнної Німеччини. Ми гуртувались по таборах „переміщених осіб", де творилось нове суспільне життя, самоуправа, а передусім шкільництво. Старше покоління чулося до обов'язку дати своїй молоді можливість здобути знання, з яким вона пішла б у світ, у життя.

На нових поселеннях ми утримували зв'язки між собою, зустрічались на своїх зустрічах-з'їздах, а цей останній, який відбувся на Союзівці від 11 до 14 вересня 2006 року, у 60-ліття нашої матури, був п'ятим з черги.

Це надзвичайний з'їзд, бо ж з'їхалися учні гімназій Берхтесґадену, Ляндсгуту, Реґенсбурґу, ну і ми, абсольвенти Карльсфельду, „карлопільці".

Приємно було зустріти давніх друзів, колежанок і колеґ, як теж запізнатись з нашими ровесниками (або трошки молодшими), які мали подібні до наших переживання, тільки по інших таборах. Усі разом молилися за наших батьків, учителів та колеґ, які уже від нас відійшли.

Ми вислухали цікавих доповідей, друзів з інших гімназій та разом були учасниками бенкету-забави. Брали участь у ватрі наших друзів з Реґенсбурґу (біля ватрану в головному будинку). Але кожна група мала теж окремі наради, де обговорювали свої, специфічні проблеми і пляни. Ми просили колеґу Романа Микиту дальше бути координатором нашої групи.

Спільно вирішено скликати знову з'їзд у вересні 2007 року. Тож дорогі матуранти з „Карлополя", уже тепер зачинайте робити пляни на наступний рік, „щоб нас було багато", бо ж не знати скільки ще років ми зможемо зустрічатися, згадувати „давні-добрі часи" та скріплювати наші зв'язки.

Микола Ставничий

На відкритті сезону звучали бандури

НОРТ-ПОРТ, Фла. – 7 жовтня до релігійно-культурного осередку ім. св. Андрія завітали гості з України: дует бандуристів зі Львова „Бандурна розмова“. Тарас Лазуркевич та Олег Созанський виступають разом з 1994 року. Тарас Лазуркевич, керівник Львівської капелі бандуристів, відомий з успіху на фестивалі „Червона Рута“ 1991 року та з багатьох нагород на музичних змаганнях. Не менший успіх мав і Олег Созанський, а разом вони розгорнули всеохоплюючу програму виконання віртуозних творів на бандурах – від невільничих дум, козацьких пісень, ніжної лірики, складних драматичних поем Гната Хоткевича й Григорія Китастого аж до джазу й модерністичних спроб. Крім концертів в Україні й широкому світі, дует виступає на радіо й у телевізійних програмах, навчає молодь, щоб ніколи не замовкли струни бандур.

Залю осередку заповнили ентузіясти української музики. Серед шанобливої тиші залунала улюблена пісня Т. Шевченка „Та забіліли сніги“, яка викликала у присутніх зітхання і сльози... Одна за одною звучали гуцульські пісні – на пошану до господаря, заступника голови осередку д-ра Володимира Короля. А для його дружини-полтавки Галини заспівали „Ой, сьогодні орав“, де згадується „Галочка моя“. До бандур долучалась і сопілка-денцівка. Бандуристи розповіли історію бандури – національного символу України, бандуристи запросили заспівати й присутніх. І вони заспівали так, ніби цілий тиждень готувалися.

Після концерту навперебій говорили з кобзарями, обдаровували їх грішми, щоб купили більше харківських бандур або – разом із діяспорними майстрами – подбали про виробництво цих рідкісних, особливого тембру бандур.

Успіх концерту громада завдячує невтомній праці д-ра Володимира Короля і мистецькому проведенню програми Галиною Король, яка володіє даром розумного, умілого, спонтанно-натурального керування плинним ритмом вистави.

Ганна Черінь

Бандуристи Тарас Лазуркевич і Олег Созанський. Фото з програмки.

Свято парафії Покрова Пресвятої Богородиці

Учасники свята у місті Вилиментику

ВИЛИМЕНТИК, Кон. – 8 жовтня парафія Української Католицької Церкви Покрова Пресвятої Богородиці відзначила річне храмове свято. З цієї нагоди на запрошення о. Івана Білика, пароха парафії, прибув до міста Єпископ Стемфордської дієцезії Павло.

Перед Богослуженням парафіяни церкви, а особливо молодь в українських строях, вітали Владику традиційним хлібом-сіллю, а діточки – квітами.

У Службі Божій взяли участь о. парох Іван Білик, о. Степан Білик з української парафії Спрінґ Валі, Н. Й. – рідний брат о. Івана Білика, о. Степан Береза з церкви св. Йосафата у Конектикаті, о. Ігор Папка, колишній адміністратор парафії у Вилиментику. Проповідь виголосив Владика Павло. Службу Божу співав парафіяльний хор під керівництвом Ольги Білик – дружини о. Івана Білика.

Після Літургії Владика Павло привітав всіх парафіян і гостей зі святом. Після Служби Божої церковна заля наповнилась гостями і парафіянами. В часі обіду з промовою до присутніх звернувся Михайло Козюпа, заступник Президента Українського Народного Союзу.

Надія Куклер з Філядельфії, яка виросла у родині о. Андрія Назаревича, засновника парафії, у своєму виступі згадала про свої щасливі дитячі і юнацькі роки, прожиті в парафії. Головне слово виголосив Єпископ Павло.

Під час обіду присутніх порадував своїм виступом дитячий парафіяльний хор під керівництвом Надії Стецишин і Ольги Білик.

Ірина Олійник

УКРАЇНА І СВІТ

Історична наука в Україні і діяспорі

ЛУЦЬК. – Останніми часами помітно пожвавлюється співпраця нашої діяспори з Україною – між іншим, і на науковому полі. В авангарді тієї співпраці перебувають історики і дослідники допоміжних дисциплін по одному й другому боці океану. Якраз президент Українського Історичного Товариства, д-р Любомир Винар виголосив 23 вересня 2006 року в приміщенні УВАН в Ню-Йорку доповідь на тему „Конґрес українських істориків у Луцьку: спостереження і висновки“. У зв’язку з тим хочемо поінформувати нашу читацьку громаду про головні досягнення згаданого конґресу і висловлені думки доповідача, видатного представника нашої історичної науки.

17–19 травня 2006 року в історичному місті Луцьку на Волині з ініціятиви Українського Історичного Товариства відбувся III Міжнародний конґрес істориків з основною темою – „Українська історична наука на шляху творчого поступу“. Господарем конґресу був Волинський державний університет ім. Лесі Українки, а співорганізаторами – Міністерство освіти і науки України, Українське Історичне Товариство (Америка, Україна, Канада), Інститут українознавства ім. І. Крипякевича, Інститут історії України Національної Академії Наук України, Наукова рада Світового конґресу українців та Історична секція УВАН у США. Організаційний комітет Конґресу очолювали ректор Волинського державного університету ім. Лесі Українки Ігор Коцан, президент УІТ і Світової наукової ради Любомир Винар і голова Волинської обласної державної адміністрації Володимир Боднар. Заступниками співголов були Валерій Смолій – директор Інституту історії НАНУ, Ярослав Ісаєвич – директор Інституту українознавства ім. І. Крипякевича НАНУ і член Президії УІТ, та Світлана Гаврилюк – проректор Волинського інституту і голова осередку УІТ в Луцьку. Участь в Конґресі взяли майже 400 істориків і дослідників допоміжних історичних дисциплін з України, Польщі, Німеччини, Франції, Італії, Америки, Канади і інших країн.

У вступному слові-привіті Любомир Винар підкреслив, що конґрес в Луцьку збігається з відзначенням 140-ліття народження Михайла Грушевського, патрона УІТ і 40-ліття науки грушевськознавства, започаткованої на сторінках „Українського історика“ в 1966 році. Головним завданням історичних конґресів є з’ясування центральних тем історії України і української історіографії в контексті світової історичної науки. В конґресі взяли участь представники різних ґенерацій українських істориків з різних країн. На пленарній сесії доповіді виголосили провідні історики – Любомир Винар (США), Ярослав Ісаєвич (Львів), Станіслав Кульчицький (Київ), Стефан Козак (Варшава), Володимир Косик (Париж), Олександер Удот (Київ), Володимир Сергійчук (Київ), Леонід Зашкільняк (Львів), Ірина Мяташ (Київ).

Любомир Винар розглянув розвиток УІТ і „Українського Історика“ в контексті світової історіографії і визначив сучасні завдання українських істориків. Ярослав Ісаєвич заторкнув питання ваги міжнародних історичних конґресів, в яких беруть участь українські історики. Станіслав Кульчицький розглянув процеси державотворення в сучасній Україні. Володимир Косик порушив проблему термінології історії України, Олександер Удот зупинився на „переписуванні історії“ в контексті реалій науки. Ірина Мяташ з’ясувала стан сучасної української архівної науки, Володимир Сергійчук говорив про значення сучасної історичної науки в державницькому освідомленні українського суспільства. Стефан Козак зупинився над історіографічною спадщиною Михайла Грушевського і його концепцією Нової України.

В наступні дні конґрес працював за секціями, які тематично охоплювали усі періоди української історії і сучасний розвиток української історіографії. На окремих сесіях обговорено також теорії і методологію історичних дослідів, джерелознавство, допоміжні дисципліни історії, всесвітню історію в дослідженнях українських вчених. Також присвячено належну увагу історії української діяспори та широкій проблематиці грушевськознавства.

На конґресі діяли 13 секцій з численними підсекціями. Виголошено близько 400 доповідей, які тематично охоплювали різні періоди української історії та розвитку нашої історіографії. Важливою була і презентація видань УІТ за 2005–2006 роки. На конґресі були представлені й нові видання: третій том серії УІТ „ Епістолярні джерела грушевськознавства“, „Листування Михайла Грушевського“, дослідження Валентини Піскун – „Політичний вибір української еміґрації (20-ті роки XX століття)“, (п’ятий том серії „Історичні монографії“), книга Любомира Винара та Али Атаманенко про Українське історичне Товариство та ін. Під кінець конґресу було зроблено підсумки здійсненої праці і прийнято відповідні резолюції. Учасники конґресу зайняли становище до статусу української мови як державної, якої, на жаль, в Україні мало вживають в державних установах. Підкреслено систематичне явище змосковщення української культури. Також звернено у вагу на тенденцію до обмеження викладання курсів з історії України на неґуманітарних дисциплінах університетів та інститутів, було рекомендовано збільшити кількість таких годин.

Учасники конґресу вважають, що для успішного розвитку української історичної науки необхідно: 1). Звернутися до Кабінету міністрів України, Міністерства освіти і науки України, Комітету з питань науки і освіти Верховної Ради України з пропозицією державної підтримки української історичної науки та освіти, які є визначальним чинником формування національної свідомости української нації. Збільшити

(Закінчення на стор. 22)

Нащадки засновника Скиту Манявського

Родина Княгиницьких біля меморіяльної таблиці на огорожі Скиту Манявського.

На Бережанській землі живе сім'я Княгиницьких з Вільхівця – нащадки Йова Княгиницького, засновника Скиту Манявського, відомого монастиря на Івано-Франківщині. Йов Княгиницький народився 1550 року в Тисмениці, був першим послом князя К. Острозького, володів багатьма мовами, по всій Україні провадив активну церковну й громадсько-політичну діяльність.

З родини Княгиницьких походили відомі священики Атаназій, Олександер, Емануїл, Ярослав... Ярослав Княгиницький розповідає:

– Більшовики нашу сім'ю вивезли в Сибір, де в Тюмені народилось двоє моїх братів – Олег і Левко, а наймолодший, Микола, – вже в Україні. Повернулися батьки з Сибіру з підірваним здоров'ям. Батько столярував, працював у колгоспі будівельником. Я, за традицією, як старший син, мав бути священиком, однак, в суспільстві, що будувало комунізм, нівечилися християнські цінності. Закінчив у Рогатині ветеринарний технікум, працював у Львові, Пустомитах, був фельдшером у Лісниках і Раю. З 1972 року – на склозаводі, видувальник скла.

Щороку приїжджає зі США Ярославова тітка Романія, котра займається церковними питаннями. Старший син Романії – Павло Гойда – священик, має парафію в Чикаґо.

– У нашому родинному дереві чимало талантів, – з гордістю заявляє Ярослав. — Це і священики, й художники, як дядько Емануїл, і композитори, поети, піснярі – Кос-Анатольський, М. Савицький та інші.

У 2003 році Ярослав з дочкою Надею, батьками і племінником Степаном поїхали до Манявського Скиту – святині, яку заснував їх пращур, славний священик Йов Княгиницький. Родина пишається, що його дітище стало місцем паломництва для християн, котрі знають про чуда Пресвятої Діви Марії, пов'язані з монастирем. Вони приїжджають сюди молитись, особливо у відпустове свято 27 вересня, в день Воздвиження Чесного Хреста.

Тетяна Бударь

Історична...

(Закінчення зі стор. 21)

фінансування дослідницької та видавничої діяльности університетів та науково-дослідних установ. 2). Здійснювати гуманітаризацію освіти, посилювати національну спрямованість освітньої та виховної діяльности. 3). Конґрес висловлює стурбованість незадовільним рівнем здійснення Державної програми розвитку української мови, яка є одним з визначальних компонентів розвитку національної науки та освіти. 4). Учасники конґресу занепокоєні незадовільним станом збереження національного архівного фонду, що привело до втрати архівних матеріялів у Кам'янці-Подільському, розкрадання архівних документів Центрального державного історичного архіву України у Львові. 5). Забезпечити державну підтримку для дослідів грушевськознавства, здійснюваних УІТ.

Олександер Домбровський

НОВИНИ ЛІТЕРАТУРИ І МИСТЕЦТВА

Ніна Матвієнко в Філядельфії

ФІЛЯДЕЛЬФІЯ, Па. – Концерт Ніни Матвієнко, 30 вересня 2006 р., був не лише зустріччю з українською піснею, але й зустріччю з усією Україною – її духовністю в минулому і сучасному, її природою і з невмирущістю її краси і принади.

Славна акторка, Народна артистка України, співала і вела розмову з авдиторією водночас. Заля реаґувала в унісон на майстерне дійство на сцені. Був це задушевний монолог людини з іскрою Божою, яку пронесла крізь життя, не загасивши її ні злобою, ні тривогами, ні катаклізмами життя-буття, ні сльозами... „Співають – співають солов'ї", – співала і плакала з ними вся заля.

Концерт влаштував творчий 90-ий Відділ СУА ім. Олени Степанів. Рушійним мотором концерту була невтомна ентузіястка Дарія Шуст, заступник голови та імпрезова референтка відділу. Однією з надхненниць була голова відділу, Надя Петрик, яка відкрила імпрезу; та рук до праці доклали усі вони – діяльні, творчі членки відділу.

В першу частину концерту увійшли пісні XVII і XVIII століть – нашого славетного козацького барокко, гетьманських часів України. Були це молитовні пісні т. зв. еклезіястичного циклю тих часів, включно з поезією того часу Теофана Прокоповича, тодішнього метра ще схолястичної поезії. Були це світські пісні, твори тодішньої любовної сентиментальної лірики, пісні секулярного типу. Вони віддзеркалювали сальоновий стиль життя старшинської сфери часів Гетьманщини.

Це саме віддзеркалила своєю грою і голосом акторка. Та десь залунала – наче відгомін тодішнього козацького краю, історична пісня – про Дорошенка, про Хмельницького. Це гомоніла Україна – і під звуки литаврів... йшли у далекі полки до бою.

Друга частина концерту – це задушевна народна пісня, переплетена рефлексами минулого і сучасного, болісного і не раз потворного, радісного і завзятого. Пролунали пісні й на слова Івана Франка „Безмежнеє поле" і на слова Павла Тичини, „Той сад". Україна виринула зі слів і пісні Ніни Матвієнко, і з пісні, у якій відчувалось дихання українського неба і зболілої землі, повів вітру, що зганяє сльозу і приневолює людину зректися рабства навіяного грозами життя і стати невідворотно твердо на своїй землі, на рідній предковічній ниві власного життя. Додаймо ще з сентенцій філософічних рефлексів Ніни Матвієнко. Це тайна долі народу в залежності від його дій: нести на плечах своє тяжке минуле, часто обтяжене власними хибами, якщо вони не очищені, не спокутувані через відсутність каяття і тягар їх не зникає, а триває в космосі і може знову упасти на народ. Адже, згідно з ідеалістичною філософією і містикою, невідкинене зло не зникає, (згідно з Кантом, Сковородою і іншими ідеалістичними філософами). Боротьба зі злом позбавить народ почуття рабства.

В унісон до патріотичних думок акторки – прозвучали майстерно виконані пісні квартету „Голубка", ляйтмотивом яких стала пісня: „Чом, чом, чом, земле моя", яку підхопила вся заля, як й інші пісні як дар дорогій гості. Вставанням з місць і гучним многоліттям завершено цей унікальний концерт, що був поєднанням мистецтва і мислі.

Н. Пазуняк

„Лис Микита" приїхав в Чикаґо

ЧИКАҐО. – 30 вересня учні Школи українознавства Товариства „Рідна школа" в Дітройті відвідали українську школу в Чикаґо, де показали виставу за твором Івана Франка „Лис Микита". Поїздку двома автобусами і подарунки дітям спонзорували Українська кредитова спілка „Самопоміч" з Чикаґо, Українська кредитівка „Будучність" та Українська кредитівка „Самопоміч" – обидві з Дітройту. На фото: сцена з вистави „Лис Микита".

Людмила Наворинська

Хотів одного...

(Закінчення зі стор. 9)

ніхто не затримав би і не ув'язнив, бо „це - **вільна** країна, а не СРСР". В кінці він закликав колишнього земляка приїхати до США і тут зголоситися, як „неповоротець", з проханням надати право азилю у вільній країні. І якби той розкаявся, то його б вільні люди зрозуміли й похвалили. Очевидно, не тільки Тичина, але й мало хто в діяспорі читав цього листа.

В.Дубровський відзначався прямолінійністю, принциповістю, мав свої переконання. До кінця життя залишився релігійною людиною. Після його смерти вдова О.Дубровська писала Л.Биковському: „Василь Васильович вірив у Бога, вірив у Божу правду, вірив у перемогу добра над злом. Дуже часто Василь Васильович молився. За вісім днів до смерти, коли я пропонувала йому голосно почитати Аксакова, він сказав мені: 'Зараз я молюся – пізніш'. Над ліжком В[асиля] В[асильовича] висіла ікона Св.Архистр[атига] Михаїла".

Крім того, вона повідомила про одну із сторін життя чоловіка, яка майже нікому не була відома. В.Дубровський був ще й музикантом. Мав закінчену освіту за клясою скрипки і гарно грав на ній. У Сибіру, куди його заслав „батько Сталін", останні два роки він грав у симфонічній оркестрі, створеній з таких же політв'язнів, як і він. І ця скрипка давала йому змогу інколи забувати жахливу дійсність.

Помер В.Дубровський 23 квітня 1966 року від пістряка нирки. Ф.Бульбенко повідомляв д-ра Л.Винара 2 травня 1966 року, що В.Дубровський став широко відомим серед американців завдяки рідкісним й незнаним матеріялам з історії Громадянської війни в США, які містив в пресі. Тому понад 200 американців з сумом і жалем проводили його в „далеку дорогу", а відтак активно допомогли родині небіжчика.

Багато чого не встиг зробити проф. В.Дубровський. Але його мрія мати право на спокійну смерть, а дітям спокійного життя – здійснилась.

Григорій Курас
УВАН у США,
Ню-Йорк

НОВІ ВИДАННЯ

Ще один погляд на І. Франка

150-річний ювілей Івана Франка, який цього року відзначає все світове українство, позначився і на XIII „Форумі видавців" у Львові. Ця національна книжкова виставка-ярмарок упродовж 14-17 вересня єднала в любові до книги більш ніж 700 видавництв і книготорговельних організацій, а також тисячі бібліофілів з цілої України та з-за кордону. Увазі читацької публіки Форуму було представлено кілька нових видань „франкіяни" - як творів самого Каменяра, так і досліджень у галузі франкознавства. Одне з них - монографія Ярослави Мельник „Іван Франко й biblia apocrypha", яку видав Український Католицький університету – здобуло нагороду щорічного конкурсу „Книга Форуму", залишивши позаду понад 500 видань, що їх подали на конкурс 120 видавництв.

На презентації книжки „Іван Франко й biblia apocrypha".

Дослідницький подвиг у царині апокрифології та франкознавства" – так оцінило книжку журі конкурсу. Бо й справді, філологічної, історичної, літературознавчої, видавничої праці в неї вкладено немало. Як стверджують фахівці, це не просто якісний, але новаторський науковий текст, великий прорив в українській апокрифології – сфері, в якій з часів Франка й кількох його сучасників, здається, ніхто нового слова науці не сказав. Та й саму працю Івана Франка над українськими апокрифічними текстами, за словами о. д-ра Бориса Ґудзяка, ректора УКУ й одного з учасників Академічної ради журі, яка займалася оцінюванням науково-фахових видань, ні в українській науці, ні поза нею ще не досліджували. А саме цей історико-літературознавчий науковий проєкт був одним з тих, яким письменник присвятив найбільше часу.

„Іван Франко розумів значущість апокрифічних текстів і ґрунтовно досліджував їх уже 100 років тому, – каже о. Борис. - Ярослава Мельник не тільки відкриває нам його працю, вона вводить поняття „апокрифічного коду" Франкової творчости (нагадаємо, що чимало його творів переспівують сюжети з „таємних книг" або ж містять певні алюзії. – *Авт.*), а також кидає світло на самі апокрифічні тексти, які вийшли окремим п'ятитомним виданням у видавництві Львівського Національного університету ім. Івана Франка з її ж таки передмовою".

Проєкт "Іван Франко й biblia apocrypha" налічує понад 500 сторінок і охоплює, окрім власне тексту монографії, цінний додаток - неопубліковані раніше матеріали Івана Франка на апокрифологічну тематику, які він не встиг долучити до п'ятого тому свого п'ятитомного видання українських апокрифів. Майже 100 років ці документи пролежали в архіві Франка, який тепер зберігається у Києві. Там їх Я. Мельник і знайшла та опрацювала. Важливою складовою наукового апарату книжки є бібліографія обсягом близько 50 сторінок, яка містить всі давні й найновіші дослідження в галузі апокрифології. Крім того, видання проілюстрували іконами української традиції, які відображають різні апокрифічні сюжети.

Висока якість підготування монографії, звісно, вимагала великої праці не тільки від автора, але й від видавництва, яке з часу свого заснування, тобто з серпня 2003 року, спеціялізується саме на випуску видань гуманітарного спрямування – у сферах богослов'я, філософії, загальної та церковної історії, філологічних наук, мистецтвознавства, а також навчальної та довідкової літератури, і за невеликий відрізок часу вже встигло здобути добру славу між поціновувачами наукової книги, засвідчену щорічними нагородами того ж таки Форуму. Донедавна в колекції видавництва було чотири таких відзнаки – за проєкти Наталії Яковенко, Валентини Миронової „Латинська мова. Підручник", „Митрополит Андрей Шептицький і греко-католики в Росії. Збірка документів. За ред. о. Юрія Авакумова", Степана Максимюка „Історія українського звукозапису й дискографії", а також Вадима Ададурова „Історія Франції", щодо якого вже надійшов запит стосовно перевидання його російською мовою в Росії. І ось – чергове поповнення колекції.

На презентації, яка відбулася у Львівському меморіально-музичному музеї Соломії Крушельницької, неодноразово доводилося чути думку, що за поєднанням змісту й форми видання „Іван Франко й biblia apocrypha" – це еталон наукової книжки. Отож не дивно, що видання навіть було висунуто на здобуття Ґран-прі конкурсу „Книга Форуму-2006". Йому не вистачило лише трьох голосів до перемоги. Залишається тільки привітати українську науку, яка з доброї волі всіх тих, хто „труду мав досить", отримала ще один, надзвичайно цікавий, „перл франкознавства".

Оксана Шкодзінська

Модернізм...

(Продовження зі стор. 8)

Те саме можна сказати про інші види російського мистецтва, кіно і літературу цього періоду. Без внеску українців Анни Ахматової (справжнє ім'я – Горенко), Олександра Довженка, Миколи Фореггера, Бенедикта Лівшиця, Вацлава Ніжинського, Олександра Таїрова, Павла Челіщева та багатьох інших світил російський балет, драматичний театр, кіно і поезія втратили б значну частку енергії і піднесення. Про те, наскільки важливою була Україна для розвитку авангарду, свідчить той факт, що Айседора Дункан обрала Київ як перше місце своїх гастролей протягом другого російського турне у 1907–1908 роках.

Клясична спадщина

Якщо модерне українське мистецтво, так само як і російське, слідувало за загальною хронологією европейських рухів, таких, як імпресіонізм, Ар-Нуво, кубізм, футуризм та абстрактний живопис, воно також зберігало власні відмінні риси й орієнтації. Очевидно, фізичні якості українського пейзажу та українського споособу життя (шир степів, бідність сіл, мінливе світло небес, яскравість народного мистецтва) живили експериментальні твори таких художників, як Олександр Богомазов і Віктор Пальмов, так само, як і традиційні картини Киріака Костанді і Миколи Пимоненка (що був одним з перших учителів Малевича). Але хоч нові українські художники і рухалися у тому ж напрямі, що й їхні французькі, італійські, німецькі та російські колеги, проте, віддаючи данину місцевій традиції, вони також демонстрували особливу повагу до сивої давнини – кінець-кінцем, південна частина України була колись заселена греками і там іще зберігалися численні пам'ятки клясичної матеріяльної культури. Близькість України до античного світу гостро відчував

Олекса Новаківський. Автопортрет. 1934 р.

поет Бенедикт Лівшиць, який описував свої враження від клясичного Півдня у своїх знаменитих мемуарах 1933 року.

Саме в південних краях народився український та російський футуризм – у Чернянці, маєтку, яким управляв батько Давида Бурлюка. Будинок Бурлюка, що його відвідували Лівшиць, Велімир Хлюбніков, Михайло Ларіонов та багато інших радикальних митців, став лябораторією поетичного й живописного експерименту. Прибравши клясичне ім'я Гілея, Чернянка і територія навколо неї стала синонімом однієї з найжвавіших і найбільш новаторських футуристських груп „Гілея", до якої у 1912–1913 роках входили Давид і Володимир Бурлюки, Хлебніков, Кручених, Лівшиць і Володимир Мяковський. Гілейці в Україні і в Росії „епатували буржуазію" своїми гучними публічними дебатами, скандальним одягом, розписуванням облич, „антипоезією" та чудернацькими маніфестами.

Грецька присутність у Гілеї може також пояснити яскраво виражену орієнтацію українських модерністів на клясичниий репертуар. Не лише Всеволод Максимович підкреслював цю спадщину у своїх панно, таких, як „Бенкет" чи „Карнавал", або Бурлюк у своїй картині „Бочка Данаїд", але й також Екстер, ця амазонка аванґарду, не бачила жодних суперечностей у застосуванні кубістських геометричних форм у своїх сценічних малюнках до Таїровської вистави „Фаміра кіфаред" у 1916 році, а її учень Вадим Меллер через чотири роки вклав футуристичну енерґію в „Ассирійські танці". Пишучи про настінні розписи Екстер для камерного театру, Абрам Ефрос навіть кваліфікує їх як своєрідний „бароковий кубізм"*, так само, як польський конструктивіст Владислав Стшемінський казав, що Архипенко „відновлює бароко"*. Втім, у 1900 роках працювали і більш традиційні українські художники, такі, як Вільгельм Котарбинський, талановитий і кваліфікований художник, який писав стилізовані під старовину твори, які залюбки брали у міжнародний сальон, де вони викликали порівняння з Лоренсом Алма-Тадема та Генріком Семирадським.

Серйозним стимулом до зацікавлення клясикою з боку українського аванґарду слугувала також міцна традиція українських клясичних студій. Протягом Срібного Віку, наприклад, київський вчений Фадей Зеліновський, відомий своїми студіями в галузі грецької літератури і релігії, мав багато послідовників у Києві, Москві й Санкт-Петербурзі. Серед його учнів були Наталя Енман і Стефанида Руднєва, послідовниці Дункан і лідерки експер-иментальної танцювальної групи, яку у 1918 році сам Зеліновський охрестив як „Гептахор". Цей кінетичний вияв поваги до пластичної культури Еллади також привертав увагу аванґардних художників, зокрема Бориса Ендера.

Пов'язання з клясикою підсилювалися діяльністю київського маляра і письменника Георгія Лучкомського, що виступав на міжнародній сцені як провідник українського бароко та неоклясичного стилю в архітектурі, малярстві та декоративному мистецтві. Колега Георгія Нарбута і Віктора Замирайла по петербурзькій групі „Мир искусства", Лукомський дуже багато зробив для пропаґанди та реставрації української архітектурної спадщини через свої численні публікації та конференції, як вдома, так і за кордоном. Назви деяких його книжок, такі, як „О древнерусском зодчестве Чернигова", „Церковная архитектура XI–XIX века. Византийское зодчество. Украинское барокко", та „Kiev. Ville Sainte de Russie" (Київ. Святе місто Руси)* чітко визначають його зацікавленість українським „Відродженням". Без усякого сумніву, пропаґанда українського бароко з боку Лукомського підкріпила розвідки Новаківського у галузі „необарокового" малярства і, можливо, також стала інформаційним підґрунтям для монументального стилю Федора Кричевського.

Лукомський також відповідав за випуск першого опублікованого

(Закінчення на стор. 26)

UNITED STATES POSTAL SERVICE®
Statement of Ownership, Management, and Circulation (All Periodicals Publications Except Requester Publications)

1. Publication Title	2. Publication Number	3. Filing Date
SVOBODA	5 3 0 _ 4 2 0	OCT 20, 2006
4. Issue Frequency	5. Number of Issues Published Annually	6. Annual Subscription Price
WEEKLY	52	$45.00/MEMBERS $55.00/NON-MEMBERS

7. Complete Mailing Address of Known Office of Publication *(Not printer) (Street, city, county, state, and ZIP+4®)*
SVOBODA
PO BOX 280 2200 ROUTE 10 PARSIPPANY NJ 07054

Contact Person: WALTER HONCHARYK
Telephone *(Include area code)*: 1-973-292-9800

8. Complete Mailing Address of Headquarters or General Business Office of Publisher *(Not printer)*
UKRAINIAN NATIONAL ASSOCIATION, INC.
PO BOX 280 2200 ROUTE 10 PARSIPPANY NJ 07054

9. Full Names and Complete Mailing Addresses of Publisher, Editor, and Managing Editor *(Do not leave blank)*

Publisher *(Name and complete mailing address)*
UKRAINIAN NATIONAL ASSOCIATION, INC.
PO BOX 280 2200 ROUTE 10 PARSIPPANY NJ 07054

Editor *(Name and complete mailing address)*
IRENE JAROSEWICH
SVOBODA PO BOX 280 2200 ROUTE 10 PARSIPPANY NJ07054

Managing Editor *(Name and complete mailing address)*
(SAME AS EDITOR)

10. Owner *(Do not leave blank. If the publication is owned by a corporation, give the name and address of the corporation immediately followed by the names and addresses of all stockholders owning or holding 1 percent or more of the total amount of stock. If not owned by a corporation, give the names and addresses of the individual owners. If owned by a partnership or other unincorporated firm, give its name and address as well as those of each individual owner. If the publication is published by a nonprofit organization, give its name and address.)*

Full Name	Complete Mailing Address
UKRAINIAN NATIONAL ASSOCIATION, INC.	PO BOX 280 2200 ROUTE 10 PARSIPPANY NJ 07054

11. Known Bondholders, Mortgagees, and Other Security Holders Owning or Holding 1 Percent or More of Total Amount of Bonds, Mortgages, or Other Securities. If none, check box → ☐ None

Full Name	Complete Mailing Address

12. Tax Status *(For completion by nonprofit organizations authorized to mail at nonprofit rates) (Check one)*
The purpose, function, and nonprofit status of this organization and the exempt status for federal income tax purposes:
☒ Has Not Changed During Preceding 12 Months
☐ Has Changed During Preceding 12 Months *(Publisher must submit explanation of change with this statement)*

PS Form **3526,** September 2006 *(Page 1 of 3 (Instructions Page 3))* PSN 7530-01-000-9931 **PRIVACY NOTICE:** See our privacy policy on *www.usps.com*

13. Publication Title	14. Issue Date for Circulation Data
SVOBODA	OCT 20, 2006

15. Extent and Nature of Circulation			Average No. Copies Each Issue During Preceding 12 Months	No. Copies of Single Issue Published Nearest to Filing Date
a. Total Number of Copies *(Net press run)*			6,500	6,500
b. Paid Circulation *(By Mail and Outside the Mail)*	(1)	Mailed Outside-County Paid Subscriptions Stated on PS Form 3541 *(Include paid distribution above nominal rate, advertiser's proof copies, and exchange copies)*	5,515	5,515
	(2)	Mailed In-County Paid Subscriptions Stated on PS Form 3541 *(Include paid distribution above nominal rate, advertiser's proof copies, and exchange copies)*	0	0
	(3)	Paid Distribution Outside the Mails Including Sales Through Dealers and Carriers, Street Vendors, Counter Sales, and Other Paid Distribution Outside USPS®	115	115
	(4)	Paid Distribution by Other Classes of Mail Through the USPS (e.g. First-Class Mail®)	46	46
c. Total Paid Distribution *(Sum of 15b (1), (2),(3), and (4))*			5,676	5,676
d. Free or Nominal Rate Distribution *(By Mail and Outside the Mail)*	(1)	Free or Nominal Rate Outside-County Copies included on PS Form 3541	123	123
	(2)	Free or Nominal Rate In-County Copies Included on PS Form 3541	0	0
	(3)	Free or Nominal Rate Copies Mailed at Other Classes Through the USPS (e.g. First-Class Mail)	29	29
	(4)	Free or Nominal Rate Distribution Outside the Mail *(Carriers or other means)*	3	3
e. Total Free or Nominal Rate Distribution *(Sum of 15d (1), (2), (3) and (4)*			155	155
f. Total Distribution *(Sum of 15c and 15e)*			5,831	5,831
g. Copies not Distributed *(See Instructions to Publishers #4 (page #3))*			669	669
h. Total *(Sum of 15f and g)*			6,500	6,500
i. Percent Paid *(15c divided by 15f times 100)*			97.34%	97.34%

16. Publication of Statement of Ownership
☒ If the publication is a general publication, publication of this statement is required. Will be printed in the OCT 27, 2006 issue of this publication. ☐ Publication not required.

17. Signature and Title of Editor, Publisher, Business Manager, or Owner	Date
Walter Honcharyk ADMINISTRATOR	OCT 20, 2006

I certify that all information furnished on this form is true and complete. I understand that anyone who furnishes false or misleading information on this form or who omits material or information requested on the form may be subject to criminal sanctions (including fines and imprisonment) and/or civil sanctions (including civil penalties).

PS Form **3526,** September 2006 *(Page 2 of 3)*

Модернізм...

(Закінчення зі стор. 25)

каталогу й опису колекції Ханенків у Києві*. Великий музей, що містить твори французьких, італійських, еспанських і фламандських майстрів, серед інших, твори, що приписуються Караваджіо і Ель Греко, не лише познайомив молодих сучасних майстрів зі старими майстрами, а й показав вирішальну ролю приватної ініціятиви у надбанні, систематизації, показі і пропаґанді творів, що мали величезну естетичну цінність.

Українська сецесія

Хоч потяг до античности все ще був сильним в Україні на початку XX сторіччя, але ж безумовною, бодай іноді запізнілою, була також реакція на нові течії в европейському мистецтві, включно зі стилем модерн (style moderne) і його символічним середовищем – це ми бачимо у візуальній риториці Максимовича. З іншого боку, хоч деякі естетичні ідеї і справді розквітли на українському ґрунті, вони набирали розкішних гібридних пропорцій, яскравим прикладом чого можуть слугувати гігантські панно Максимовича, створені 1913–1914 року, тобто через двадцять років після Арнуво Обрі Бердслі.

Творчість Максимовича, що сміливо змішував символістські джерела, є безумовно найдивовижнішим прикладом українського стилю модерн або Сецесії. Якимось чином ліпкі щупальця його композицій визначають простори бурштинової люмінесценції, де живуть збожеволілі ефеби і зіпсовані Аполони, діонісійські німфи й ласолюбні арґонавти. Максимович, котрий жив у тій самій сутінковій зоні, що і його друг і ментор Іван М’ясоєдов, здавалося, вирішив втілити у практику „жизнетворчество“ („життєтворчість“) символістських поетів. Справді, Максимович створив багато цікавих творів, таких, як „Автопортрет“, „Поцілунок“, „Пир“ і „Карнавал“ у 1912–1914 роках, тобто більш ніж десять років по опублікуванню декадентської поезії Валерія Брюсова та Зінаїди Гіппіус, і через два десятиліття після появи символістського маніфесту Д. Мережковського*. З іншого боку, панно Максимовича включають багато інтертекстів і спільних мотивів. Можна пригадати філіґранне письмо Бердслі, Юліуса Діца, Т. Т. Гайне і Костянтина Сомова або їхніх московських однодумців, таких, як Н. Феофілактов або В. Міліоті. Але тут мав місце і сильний потяг до клясичного репертуару Академії мистецтв, де Максимович міг бачити картини російських, польських та українських „pompiers“ („пожежників“), таких, як Степан Бакалович, Вільгельм Котарбинський і Генрік Семирадський, або їхніх вірних послідовників, таких, як Ісак Бродський, Кричевський чи Мясоєдов, до речі, двоє останніх були його близькими друзями.

Так само, як у цих чи інших українських та російських адептів стилю модерн (Михайло Бобишев, Костянтин Піскорський, Віктор Замирайло, Михайло Жук), художня манера Максимовича вражає своєю силою: його безнадійна спроба надягти на себе мантію генія, його потяг до наркотиків і алькоголю, його заграванця з нічною богемою Києва і Москви одночасно і надихали його надзвичайно сильні картини, і сприяли його самознищенню: після провалу одноосібної виставки у Москві і досвіду сумнівних сексуальних зв’язків, він покінчив життя самогубством у 1914 році, зараз по тому, як він з’явився у головній ролі в авангардному фільмі „Драма в кабаре №13“*.

Попри всю свою трагічність, смерть Максимовича була історично виправданою, оскільки символізм уже втратив свою силу і радикалізм і поступився місцем свіжішим джерелом художньої енерґії, таким, як неопримітивізм, кубізм і футуризм. Кінець-кінцем, у 1914 році Малевич уже писав свої трансраціональні картини, Екстер – кубофутуристські міські пейзажі, а В. Татлін збирав свої перші рельєфи. У той самий час відгуки гіперболічного „Jugendstil@ Максимовича можна прослідкувати ще наприкінці 1910-их рокв та у 1920-их роках, наприклад, у візіях Піскорського (див. „Цивілізація: фантастичне місто“, 1917), до того ж, українські газети, каталоги, меню ресторанів та інші друковані періодичні видання часто наслідують цей стиль. Навіть портрети, написані Жуком у 1920-их роках, все ще свідчать про символістські витоки, хоч вони також віддають данину Юрієві Анненкову і, взагалі, універсальному „retour a l'ordre¡ (povernennia do poriadky)*.

(Закінчення в наступному числі)

Олександер Богомазов. „Правка пил“. 1927 р.

НА ДОЗВІЛЛІ

Квіти українців прикрашають Америку

Шановна „Свобода"!

Не тільки в Парсипані (ч. 39) за вирощеними квітами можна впізнати, де живуть українці, але й у Випані також, на доказ чого посилаємо світлину.

Михайло і Ганя Токарі,
Випані, Н. Дж.

Відомій мисткині катерині Росандіч-Кричевській допомагає вирощувати квіти біля будинку в Каліфорнії її внучка Меґан.

Михайло Токар у своєму квітнику

Надішліть до „Свободи" світлини з ваших квітників, щоб протягом лютої зими вони прикрашали сторінки нашої газети.

„Лис Микита" про УНСоюз і „Свободу"

Сатиричний журнал Едварда Козака „Лис Микита" був унікальним явищем в житті американських українців як за рівнем сатири, так і за тематичною спрямованістю. „Лис Микита" викривав і висміював брехливість комуністичної пропаґанди, не барився з критикою закордонних громадських інституцій і окремих осіб, кепкував з ненайкращих звичок, рис характеру і забобонів окремих земляків і усього українства. Подаємо добірку публікацій „Лиса Микити" на теми УНСоюзу і „Свободи". Часописи зберегла Дарія Семеґен, замітки з них вибрав Левко Хмельковський, до друку склала Дарія Малиновська.

1972 рік

Гість в редакції:
– Добрий день, пане редакторе! Над чим ви так задумалися?
Редактор Драган (поіритовано):
– Дайте мені спокій! Я не маю часу думати! Пишу вступну статтю до „Свободи".

Йосиф Лисогір, крім того, що є президентом Українського Народного Союзу, має також винятково добре серце. Ось недавно прийшла до нього одна пані, яка була в розпуці, бо нагло помер її чоловік, який не був забезпечений в УНСоюзі на життя, лише від вогню.
– То нічого! – каже до неї добросердечний пан Лисогір. – Не гризіться! Ви спаліть тіло вашого чоловіка в крематорії, а ми виплатимо вам асекурацію від вогню!

Дорогий Лисе! Прочитали ми в „Свободі" ч. 146 алярмуючу інформацію:
Вашинґтон. – Останніми днями тут відбулися під проводом генерального секретаря ЦК КПСС Леоніда Брежнєва надзвичайні наради кремлівського керівництва.
Напишіть, чи то правда і як ви почуваєтеся під новою владою? Хіба й ми мусимо до того приготовлятися?..

Затривожений канадієць

Телеграма
Вашинґтон (від нашого спеціяльного кореспондента). – З Білого Дому повідомляють, що през. Ніксон відкликав свою поїздку до Москви. Замість того, президент поїде на Союзівку, бо Джозеф Лесаєр переконав його, що „нема то, як на Союзівці".

Під час відвідин редакції „Свободи" Митрополит Мстислав потішив редакторів доброю новиною, що прикупив ще 50 акрів землі під український православний цвинтар у Бавнд -Бруку...

1973 рік

В газеті „Народна Воля" Екзекутива Українського Робітничого Союзу привітала Ікера з його 60-річчям, виручаючи в той спосіб Головний уряд УНСоюзу, що забув за свого фейлетоніста...

Так, як кожний правовірний мусулманин мусить відвідати Мекку і поклонитись Магометові, так кожний правовірний українець мусить відвідати „Свободу" і поклонитись хмародерові УНСоюзу.

1974 рік

Під час ювілею журналу „Наше Життя" в Ню-Йорку редакторка Уляна Старосольська жалілася, що деколи дістає від деяких читачок „неприємні листи". Редактор Іван Кедрин тільки махнув рукою:
– Смійтесь з того! Якби ви знали, які листи дістає редактор Драган!

Інж. Степан Куропась з Чикаґо поставив на 28-ій Конвенції УНСоюзу пропозицію, щоб почесних членів Головного уряду зарахувати в „почот святих УН Союзу".

На 28-ій Конвенції УНСоюзу в особливий спосіб заманіфестовано союзову соборність, коли о. протопрес. Омелян Мицик заспівав „Гепі Бирсдей" головному предсідникові Й. Лисогорові.

– Чому Союзівку назвали „клаптиком України"?
– Бо дівчата-кельнерки носять на собі лише клаптики українського одягу.

У своєму звіті на 28-ій Конвенції УНС заступниця головного предсідника Марія Душник сказала, що вона „тримала контакти з молоддю", тільки не пояснила – які?

Продовження – в наступних числах „Свободи"

Як зректися паління?

В кожного десятого американця з'являється рак (пістряк) легенів унаслідок вживання нікотину, себто куріння цигарок. 30 процентів смертей на рака є від куріння. Паління вдвічі збільшує можливість серцевого удару.

Внаслідок куріння вмирають передчасно смертю 340 тисяч осіб кожного року. Пересічний курець коштує для компанії, в якій він працює, 4 тис. дол річно на медичні витрати, і платні за ті дні, коли він не працює.Від паління виникає неприємний віддих, пожовклі зуби, зморщена шкіра, пропалений одяг, трапляються пожежі. Звісно, докори від родини, друзів, кашель. Видатки на лікарів йдуть з димом.

Як уникнути паління? Частіше виходьте на прогулянки, споживайте смачну їжу, але не закінчуйте поганою звичкою вживання гіркої нікотини й ковтання смердючого диму. Зробуть собі іншу приємність – купіть квіти, новий костюм, відвідайте ваших друзів (але не тих, що палять), послухайте улюблену музику. Практикуйте розваги – читайте корисну літературу, працюйте в городі, йдіть на рибалку, займайтесь куховарством, столярською працею, креслярством і т. п.Покинути паління тютюну треба відразу. Якщо ви хочете розбити тарілку, то не кидаєте її на подушку, а на твердий камінний ґрунт. Подібне буває з курінням – цю звичку треба знищити радикальним способом, інакше вона знищить вас. Тут потрібна самоповага, сильна воля і тверде рішення. Курець повинен вміти сказати собі „ні".

Китай є найбільшим виробником тютюну. У 1988 р. Китай випустив 2 млн. тон тютюнового листя. Другий найбільший виробник тютюну – Америка – 592 тис. тонн. В Китаї є 200 мільйонів курців, а в Америці – 50 млн. Америка спалює 600 більйонів цигарок річно.Англійський король Джеймс І писав, що вживати тютюн є „огидне для очей, шкідливе для мозку і небезпечне для легенів". Економічний прихід від тютюнових виробів становить 14 млрд. дол. федерального податку і 7 млрд. дол. від податків штатів та місцевих, але куріння коштує Америці 65 млрд. дол. на медичні витрати і втрату продуктивності.

Від 1964 року генеральний лікар США у Вашинґтоні проголосив куріння небезпечним, але тютюнова індустрія виробила новий фільтр для „зменшення нікотини" і, таким чином, в обманливий спосіб продовжує дурити курців, що куріння не є шкідливе, бо в тютюні є зменшена шкідлива смола. 2 млрд. дол. підприємці видають кожного року на рекляму сигарет, які буквально є вбивцями. Куріння сигарет спричинює більше смертельних випадків, як СНІД, кокаїна, героїна, алькоголь, вогонь, автомобільні аварії і самогубства разом узяті. Тютюнова нікотина доходить до мозку через 30 секунд, залишає осад на нервовій системі. Видається, що людина відпочиває, але це є обман, бо серце б'ється швидше, ніж звичайно, що спричинює підвищення тиску крови.

Світова організація Здоров'я висловлюється дуже різко проти куріння. У 1988 році відбулась у Мадриді конференція, на якій представники з 30 країн брали участь у обговоренні проблеми здоров'я. У ряді країн заборонено палити в громадських місцях.

Генеральний лікар США проголосив 2000 рік вільним від куріння в Америці. Але насправді вибір має зробити кожен з курців, якщо хоче жити довго і щасливо!

Д-р Д. Марійчук,
Аврора, Огайо

П О Д Я К А

В днях 12 – 16 вересня ц.р. прощали ми на вічну ватру нашого найдорожчого МУЖА, БАТЬКА, ДІДУСЯ, БРАТА і ВУЙКА

СВ. П.

ДМИТРА КОСОВИЧА

Оцим складаємо нашу щиру подяку всечеснішим отцям Маріо Д а ц е ч е н у за постійну духовну опіку, за відвідини в лікарні і виконання Тайни Єлеопомазання та Бернардові Панчакові, ЧСВВ, парохові церкви св. Юра в місті Ню-Й о р к у за похоронні відправи і прощальні слова.

Рівнож висловлюємо подяку п. Анні Бачинській, що своїм прекрасним молитовним співом супроводжувала похоронні відправи.

Сердечна подяка приятелям і знайомим за писемні й усні вислови співчуття у нашому горі і бажання сили перенести цей глибокий біль розлуки, за чудові букети квітів, від повноти серця молитви та участь у похоронних відправах і тризні.

Велике спасибі за вислови співчуття і зворушливі прощальні слова по Панахидах в похоронному заведенні Петра Яреми та на цвинтарі св. Андрія Первозваного в С. Бавнд Бруку, Н.Дж.: Володимиру Корназі від Пластового Куреня „Лісові Чорти" та від пластової оселі „Вовча тропа", Богданові Михайлову від „Пластової Фундації" в Ню-Йорку, Олі Стасюк від Пластової Станиці в Ню-Йорку та Ігореві Соханові, колишньому голові Крайової Пластової Старшини в США від бувших членів К.П.С.

Щира подяка усім, що сплітаючи вічний вінок любови і пошани нашому найдорожчому зложили пожертви на Заупокійні Служби Божі і на добродійні цілі.

Хай Господь винагородить Вас сторицею!

НА ЦЕРКВУ СВ. ЮРА В МІСТІ НЮ-ЙОРК:

по	500 дол.	Стефанія Косович, Андрій і Віра Косович, Володимир і Анна Рак, Стефан і Володимира Сливоцькі;
	100	Т-во „Самопоміч" відділ Ню-Йорк, Марія Савицька;
по	50	Микола Галів, Олена Ґой, Анастазія Гірняк, Александра Кіршак, Павло і Люба Михалевич, Володимир і Анна Сафіян, Володимир і Ярослава Трембіцькі, Ярослав і Катря Червоняк, Мирослав і Надія Шмігель;
по	25	Петро і Марія Борисюк, Адам і Марта Гапій, Ігор і Люба Декайло, Ліда Закревська, Міля Почтар, Юрій і Христя Ференцевич;
	20	Марія Шепарович;
	10	Софія Вацик.

Разом: 2,830 дол.

НА ПЛАСТ В НЮ-ЙОРКУ (через Пластову Фундацію):

по	500 дол.	Андрій і Віра Косович, Володимир і Анна Рак;
по	200	Богдан і Оля Михайлів, Стефанія Косович;
по	100	Віра Березовська, Роман і Лідія Борисюк, Лев і Ірена Вербицькі, Евген і Евгенія Івашків, Пластовий Загін „Червона Калина", Стефанія Семущак, Евстахія Гойдиш;
	80	Стефан, Лінда і Андре Косович;
по	50	Ярослав і Володимира Біланюк, Олександер і Ірена Воробець, Іван і Наталія Головінські, Марта Данилюк, Едвард Камінський, Володимир Корнага, Богдан і Оксана Кузишин, Павло і Емілія Літепло, Мотря Мілянич, Василь Никифорук, Ярослав і Галя Оберишин, Володимир і Ярослава Трембіцькі;
	30	Sylvia E. Reyes;
по	25	Лідія Закревська, Віра Савойка, Надя Савчук, Олександра Юзенів, Юрій і Христя Ференцевич;
по	20	Наталія Дума, Ярослава Костирка.

Разом 2,850 дол.

НА ПЛАСТ В УКРАЇНІ:

по	500 дол.	Володимир і Анна Рак;
	50	Ярослава Рубель;
	50	Володимир і Богданна Слиж.

Разом: 600 дол.

НА УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ В НЮ-ЙОРКУ:

по	50 дол.	Олег і Оксана Лопатинські, Іван і Ярослава Лучечко, Ростислав і Галя Мілянич, Юрій і Марія Штогрин.

Разом: 200 дол.

НА ВИДАВНИЧИЙ ФОНД ЖУРНАЛУ „НАШЕ ЖИТТЯ":

100 дол. Ярослав і Ірина Куровицькі.

Разом: 100 дол.

Хай Господь Бог Вас благословить!

Дружина Стефанія Косович з Родиною.

Ділимося сумною вісткою, що в неділю, 22 жовтня 2006 року, в місті Кларіон, Пенсильвенія, після короткої недуги відійшов у Вічність на 65-ім році життя

СВ. П.

д-р ЯРОПОЛК ЛАСОВСЬКИЙ

народжений 17 жовтня 1941 р. у Львові

професор університету Кларіон, композитор, дириґент, скрипаль, перекладач, люблячий Чоловік, Батько і Дідо.

Родина

- дружина Ганна Чумаченко Ласовська зі сином Андрієм Ласовським
- Оксана Ласовська і Дарка Ласовська Небеш, доньки Ярополка та покійної дружини +Ліди Ласовської (з дому Скочиляс)
- зяті Боян Онишкевич і Данко Небеш
- внуки Лукаш, Руслан і Роман Онишкевичі та Соломія, Дмитро і Ніна Небеш
- вітчим Володимир Куліш з дружиною Світланою Квітченко
- Мирослава Ласовська Крук, друга жінка Володимира Ласовського
- брати Микола Куліш з дітьми Максимом і Маєю, Ждан Ласовський з дружиною Ліною, Левко Ласовський з дружиною Кармен та дітьми
- теща і тесть Антоніна та Анатолій Чумаченки з родиною
- сестри пок. дружини; Елегія Наталя Скочиляс та Рома Докгорн з чоловіком Робертом та дітьми Іваном з дружиною Джессі, Юліяном та Михайлом
- дальша родина: Ласовські, Чумаченко, Онишкевич, Небеш, Вітошинські, Степанюк, Старух, Соневицькі
- учні, колеґи та друзі.

- Парастас у п'ятницю 27 жовтня 2006 року о 7.30 вечора в похоронному домі Hines Rinaldi, відвідини від 6 до 9 вечора. 11800 New Hampshire Ave, Silver Spring, MD, 20904, tel. (301) 622-2290.
- Похоронна Служба в суботу 28 жовтня 2006 року о 10.30 ранку в Українській Греко-Католицький Помісній Церкві Святої Тройці, 16631 New Hampshire Ave, Silver Spring, MD, 20905 tel., (301) 421-1739.
- Поховання на Gate of Heaven Cemetery, 13801 Georgia Ave., Silver Spring, MD 20906 (Tel. 301 871-6500).

Замість квітів, у пам'ять Покійного можна складати пожертви (на музичні стипендії для студентів та на музичні видання) на фонд ім. Ярополка Ласовського при Науковому Товаристві ім. Шевченка: Shevchenko Scientific Society, Lassowsky Fund, 63 Fourth Ave, New York, N.Y., 10003-5200.

НАУКОВЕ ТОВАРИСТВО ІМ. ШЕВЧЕНКА В АМЕРИЦІ повідомляє своїх членів та громаду, що 22 жовтня 2006 р. відійшов з цього світу

СВ. П.

д-р ЯРОПОЛК ЛАСОВСЬКИЙ

музикознавець, скрипаль, дириґент, композитор, дійсний член НТШ, голова Осередку НТШ-А на Західню Пенсильванію (Пітсбурґ) професор Кларіон університету (Clarion University).

Автор багатьох музичних творів, музикознавчих праць, перекладів з української літератури.

Складаємо найщиріші співчуття дружині Покійного д-р Ганні Чумаченко, дійсному членові НТШ-А, дітям та дальшій родині.

УПРАВА НТШ В АМЕРИЦІ

За мову і зміст посмертних оголошень і подяк редакція не відповідає

Ділимось сумною вісткою, що дня 17 жовтня 2006 р. на 84-му році життя спочив у Бозі наш дорогий МУЖ, добрий БАТЬКО, ДІДІ та ПРАДІДО

СВ. П.

ПОРФІРІЙ ПАНКЕВИЧ

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися в суботу, 21 жовтня 2006 р. із церкви Різдва Пречистої Діви Марії у Ню-Бронзвику, Н. Дж., а відтак на цвинтарі св. Андрія Первозваного в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

У глибокому смутку залишилися:

дружина – ТАМАРА
сини – ЗЕНОВІЙ з дружиною ЛОРОЮ
– ОЛЕГ з дружиною ЄЛИЗАВЕТОЮ
внуки – АДАМ і НАТАЛКА
правнуки – ТОМА, АЛИС і ЗЕНЯ

Вічна Йому пам'ять!

Замість квітів родина просить складати пожертви в пам'ять Покійного на фонд церкви Різдва Пречистої Діви Марії в Ню Бронзвик, Н. Дж. і на Український Католицький університет у Львові.

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

СЮЗАН СРЕДИЧ член 264 Відд. УНС в Карнеґі, Па. Померла 19 липня 2006 р. на 82-му році життя. Нар. в 1924 р. в Карнеґі, Па. Членом УНС стала в 1944 р. Залишила в глибокому смутку дочку Мішел. Похорон відбувся на українському православному цвинтарі свв. Петра і Павла в Skott Township.

Вічна Їй пам'ять!

Секретар

....

ОЛЬГА БАЙКО член 358 Відд. УНС Т-ва „Львів" в Пармі, Огайо. Померла 30 березня 2006 р. на 76-му році життя. Нар. в 1929 р. в Україні. Членом УНС стала в 1995 р. Залишила в глибокому смутку Петра Байко. Похорон відбувся 3 квітня 2006 р. на цвинтарі св. Андрія в Пармі, Огайо.

Вічна Їй пам'ять!

Секретар

....

РОМАН ФОРОСТИНА член 194 Відд. УНС Т-ва „Свобода" в Ню-Йорку. Помер 2 квітня 2006 р. на 66-му році життя. Нар. в 1940 р. в Польщі. Членом УНС став в 1997 р. Залишив у глибокому смутку дружину Богдану. Похорон відбувся 5 квітня 2006 р. в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

Вічна Йому пам'ять!

Секретар

....

ГАРРІ ЯРЕМЧУК член 173 Відд. УНС Т-ва ім. св. Володимира у Вілмінґтоні, Дел. Помер 5 червня 2006 р. на 86-му році життя. Нар. в 1920 р. Членом УНС став в 1938 р. Залишив у глибокому смутку дружину Елеонору, доньку Джоан, внучку Емілі і дальшу родину. Похорон відбувся 10 червня 2006 р. на Grace Lawn Memorial Park у Wilmington, DE.

Вічна Йому пам'ять!

Секретар

....

МИХАЙЛО БОЙЦУН член 245 Відд. УНС Т-ва „Запорозька Січ" в Трентоні. Помер 21 вересня 2006 р. на 88-му році життя. Нар. в Голодобори в Україні. Членом УНС став в 1950 р. Залишив у глибокому смутку дружину Анастасію, донечку з родиною, сина Ігоря з родиною і рідних майже по всьому світі. Похорон відбувся 25 вересня 2006 р. на цвинтарі св. Марії в Trenton, NJ.

Вічна Йому пам'ять!

Секретар

....

ОЛЕНА ПАРАНЧАК член 173 Відд. Т-ва св. Володимира у Вілмінґтоні, Дел. Померла 30 вересня 2006 р. на 84-му році життя. Нар. в 1921 р. у Володимир-Волинському, Україна. Членом УНС стала в 1981 р. Залишила в глибокому смутку мужа Олексу, двох синів Богдана і Евгена, онуків і правнуків, сестру і брата в Україні. Похорон відбувся 6 жовтня 2006 р. на цвинтарі Всіх Святих у Вілмінґтоні, Дел.

Вічна Їй пам'ять!

Секретар

Ділимося сумною вісткою, що в четвер,
5 жовтня 2006 р. відійшов у вічність

СВ. П.

МИХАЙЛО ХАЛАНИЧ

нар. 30 червня 1921 р., Яблунівка, Україна
Колишній секретар Окружного Комітету Відділів Українського Народного Союзу в Ню-Йорку. Був членом „Golden Agers Club" при парафії св. Михаїла в Йонкерсі.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися 9 жовтня в українській католицькій церкві св. Марії у Бронксі, Н. Й., а відтак на цвинтарі св. Духа в Гемптонбурґу , Н. Й.

Залишені у смутку:
дружина – ІРИНА та її діти в Україні:
ЛЮБА з родиною
МИХАЙЛО з родиною
ЮРІЙ з родиною
племінники – ЯРОСЛАВ з родиною в Україні
– ВАСИЛЬ з родиною в Україні
та ближча і дальша родина в Америці, Україні та Польщі.

Вічна Йому пам'ять!

В пам'ять Покійного жертвую 100 дол. на фонд преси „Свободи".

Ірина Халанич, дружина

З глибоким сумом і жалем повідомляємо, що в суботу, 21 жовтня 2006 р. відійшов у вічність

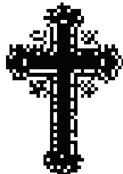
СВ. П.

інж. ОЛЕКСІЙ ДАНЧУК

нар. 20 липня 1923 р. у Києві, Україна.

У смутку і сльозах:
дружина – НІНА з дому РОГОВСЬКА
сини – МИХАЙЛО з дружиною НІКОЛ
– АНДРІЙ з дружиною ПОЛА
внуки – СЕМАНТА, ЛЕСЯ, АНДРІЙ
племінниця – ЛЯЛЯ ЩЕРБАК

Вічна Йому пам'ять!

Наша найдорожча МАМА, БАБА і ПРАБАБА
відійшла у вічність 17 червня 2006 р.

СВ. П.

ОЛЬГА СМОРОДСЬКА

(донька Анни з роду Тимчаків та Олекси Нагляк).

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися 20 червня 2006 р. в церкві св. о. Миколая в Пасейку, Н. Дж.

Складаємо сердечну подяку Всім, що вшанували Покійну своєю присутністю на похоронних відправах, тризні, за особисті, листовні і телефонічні вислови співчуття та за квіти.

Наша вдячність о. Ігореві Роїку, парохові української католицької парафії св. о. Миколая за відвідини Покійної в часі Її побуту в старечому домі, молитви, духовну підтримку і відправи Парастасу та похоронних обрядів.

Дякуємо сестрицтву Покрови Пресвятої Богородиці в С. Бавнд Брук за дуже добре приготування тризни після похорону.

Ми сердечно вдячні всім, котрі зложили пожертви на Божественні Літургії і добродійні цілі.

НА БОЖЕСТВЕННІ ЛІТУРГІЇ зложили:
Родина Марущак, Олена Бобиляк, родина Ульчак, Гарі і Ольга Мотшурад, Іван і Маруся Дурбак, Клюб Сеньйорів при парафії св. о. Миколая, п-во Рудакевич, Аня, Ольга та Ігор Палюх, 70-ий Відділ СУА, Богданна Походай-Стельмах, Оксана і Ярко Крупки. Разом: 110.00 дол.

НА УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ в Ню-Йорку зложили:
д-р Ярослав і Оля Ставничі, д-р Ігор і Марта Воєвідки, д-р Юрій і Оксана Тритяк, д-р Богдар і Марта Ворох, д-р Богдан і Валентина Новаківські, Мирон і Ольга Гнатейко, Марійка Гельбіг, Ксеня Кузьмич, Славко і Орися Зінич, Стефан і Анна Татаренко, Стефан і Маруся Вельгаш, Марія Бакалець, Олена Бобиляк, Василь Марущак, Люба Чолган, Ірена Капар, Світляна Марченко, Александра Мочула, Марія Борбич, Гедвіґ Дяченко. Разом: 1,120.00 дол.

НА CHILDREN OF CHORNOBYL RELIEF AND DEVELOPMENT FUND (CCRDF) зложили:
д-р Зенон і Надя Матківські, Михайло Дорота, Патріс Смайлі-Андрус, Орест і Адя Федаш, Ліда Ігнат, Володимир і Дарія Рудакевич, Ольга Путакевич.
Разом: 545.00 дол.

НА ВОЛИНСЬКЕ БРАТСТВО зложили:
Мирослав і Зірка Смородські, Ерик і Оля Матківські, Корнило і Таня Раковські, д-р Ярема і д-р Христина Раковські, д-р Роман і Марта Козицькі, Богданна Кульба, Богданна Походай-Стельмах, Марі-Ан Сивело, Петро і Леся Палюх, о. Михайло і Анна Куданович, Джим і Мотрія Федорко.
Разом: 1,210.00 дол.

Сердечно дякуємо.
Нехай ласкавий Господь винагородить усіх сторицею.

Син МИРОСЛАВ і ЗІРКА СМОРОДСЬКІ з Родиною.

П О Д Я К А

Третього серпня перестало битись
серце нашого найдорожчого
МУЖА, БАТЬКА і ДІДА

СВ. П.

ВОЛОДИМИРА ВАЛЬЧУКА

Залишив нас невтішними у нашому горі. Без Нього нам тужно і сумно кожного дня.

В цей важкий для нас час по великій і неочікуваній втраті дорогої нам особи ми мали багато помочі від добрих людей.

Наша велика подяка д-рові Зеликові і його дружині Ірині, які не жаліли свого труду і радо помагали нам у всьому. Без їхньої помочі і порад мені, дружині Покійного, було б важко подолати цей скорботний час.

В день відходу Покійного у Божу вічність при мені були мої добрі сусіди, пані: Марія Мороз, Ірина Зєлик, Марта Цюваник, Галя Телюк, які співчували мені і успокоювали мій біль. Сердечно Вам дякую мої дорогі приятелі.

Щира подяка Всечеснішим отцям Володимирові Пісо, парохові церкви Пресвятої Трійці у Кергонксоні за похоронні Богослуження і відпровадження Покійного на місце вічного спочинку і отцю Юрієві Базилевському, який прощав Покійного.

Щиро дякую д-рові Зеликові, який попрощав Покійного від оселі „Золота Осінь". Професор Бакум попрощав Покійного зворушливими словами та разом з громадою відспівав журавлину пісню.

Дякуємо похоронному заведенню Юмітон за бездоганне переведення похорону. Наша сердечна подяка особам, які відвідували Покійного у лікарні і усім, хто брав участь у похороні, за слова співчуття особисті, листовні і телефонічні та за пожертви на добродійні цілі у пам'ять Покійного.

КВІТИ НАДІСЛАЛИ:
родина Петриків, Андрій Кухарчук, Роман і Уляна Мазяк, Колакоскі і Ексон Мобіл.

НА СЛУЖБИ БОЖІ:
Ед Бірк, Ел Брандт, Йосиф і Таня Кампілія, Меланія Кокорудз, Михайло Василишин, Ярослав Гайда, Ольга Равлюк.

НА Ц ЕРКВУ ПРЕСВЯТОЇ ТРІЙЦІ В КЕРГОНКСОНІ:
родина Вальчуків 150 дол., Андрій і Маруся Слоневські 100 дол., Оселя „Золота Осінь" 50 дол., родина Зозуля 50 дол., Евген і Евгенія Івашків 25 дол., Федір і Марія Петрики 25 дол., Нестор і Богданна Краєвські 25 дол.

НА ДІТЕЙ ЧОРНОБИЛЯ:
Андрій і Лариса Пащук 100 дол., Роман і Уляна Мазяк 100 дол., д-р Мирослав і Ірина Зєлик 50 дол., д-р Осип і Марія Мороз 50 дол., Ярослав і Ярослава Букачевські 50 дол., Андрій і Любов Маренюк 50 дол., мґр Михайло Рубич 30 дол., проф. Володимир і Оксана Бакум 25 дол., Ірина Телюк 25 дол., Емілія Реннер 20 дол.

НА УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ В НЮ-ЙОРКУ:
Іван і Ярослава Лучечко 200 дол.

НА ПРЕСОВИЙ ФОНД „НАШЕ ЖИТТЯ":
У пам'ять Покійного мужа Катерина Вальчук 100 дол.

Нехай Господь винагородить усіх жертводавців сторицею,
а душу Покійного прийме до вічного щастя.

Дружина Катерина, сини і внуки.

Ділимося болючою вісткою, що з волі Всевишнього
17 жовтня 2006 р. відійшов від нас у вічність наш найдорожчий
МУЖ, БАТЬКО, ДІДУСЬ і БРАТ

СВ. П.

д-р ОЛЕГ СВЯТОСЛАВ СОХАН

нар. 28 лютого 1922 р. у Ходорові, Україна.

Директор Патології у St. John's Riverside Hospital у Йонкерсі, Н.Й.
Довголітній дириґент хору української католицької церкви
Св. Архистратига Михаїла.

У невимовному смутку залишились:

дружина – ЛЮБА
син – БОГДАН з дочкою АВРОРОЮ
дочка – ЗОРЕСЛАВА з сином ОЛЕКСАНДРОМ
дочка – ВІРА МИСЬКІВ з мужем ВОЛОДИМИРОМ
та дітьми ДІЯНОЮ і МАРКОМ
син – ОРЕСТ з дружиною МІШЕЛ
та дітьми НИКОЛОЮ, ТОМОЮ та АНТОНОМ
брат – ІГОР з дружиною ЛІЛЕЮ та дітьми
МАРІЙКОЮ ТИМЕЦЬ з мужем БОГДАНОМ
і ОЛЕГОМ з дружиною ОЛЕЮ та сином НЕСТОРОМ
братова – НЕОНІЛЯ СОХАН з сином ТАРАСОМ
і дочкою РОМОЮ ГАДЗЕВИЧ з мужем АНДРІЄМ
та синами МАРКІЯНОМ і ПАВЛУСЕМ
сваха – ОКСАНА МИСЬКІВ
кузинки – ІРИНА ДАЛЕСІО з мужем МИХАЙЛОМ
– ГЕЛЬМА ЙОТІШКІ з чоловіком ЛАЗЛО і родиною

Ближча і дальша родина в ЗСА та Україні.

Вічна Йому пам'ять!

Ділимося сумною вісткою з Рідними, Приятелями і Знайомими,
що в суботу, 21 жовтня 2006 р. в Норт Порті, Фла.,
відійшла у вічність наша дорога
МАМА, ТЕТА, КУЗИНКА

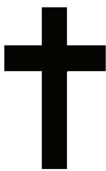
СВ. П.

ДАРІЯ ЛЮБА ПОТІЧНА
з дому НИКОЛИН

ПАНАХИДА відбулася в середу, 25 жовтня 2006 р. о год. 10-ій ранку в Соборі Входу в Храм Пресвятої Богородиці в Норт Порті, Фльорида.

У глибокому смутку:
донька – ХРИСТИНА
ближча і дальша родина в Україні, Канаді і Америці.

Вічна Її пам'ять!

Ділимося сумною вісткою, що у вівторок, 17 жовтня 2006 р.
на 87-му році життя в Ню-Бронзвику, Н. Дж. відійшла у вічність

СВ. П.

ІВАННА МАЦЬКІВ

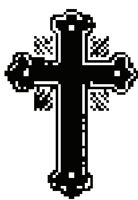
нар. в Україні, вдова по св. п. Евгенові Мацьківу.
Колишня членка української католицької церкви св. Івана Хрестителя
в Нюарку та української католицької церкви Різдва Пречистої Діви Марії
в Ню-Бронзвику.
Св. п. Іванна любила варити, шити та працювати в городі.

Залишені в глибокому смутку:
сини – МИРОН з дружиною ЛИНДОЮ
– БОГДАН
внуки – КЕЙТЛИН, БРАЄН, КЕВИН, КЕЛІ

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися в суботу, 21 жовтня з Hillsborough Funeral Home до української католицької церкви св. Йосифа у Hillsborough, а відтак на цвинтар Gate of Heaven, East Hanover, NJ.

Вічна Її пам'ять!

Замість квітів пожертви можна складати на: The Sisters of St. Basil, 710 Fox Chase Rd., Fox Chase Manor, PA 19046, або на „Habitat for Humanity".

Ділимося сумною вісткою з родиною і приятелями,
що 4 жовтня 2006 р. відійшов у вічність
на 90-му році життя наш найдорожчий
ТАТО, ДІДО і БРАТ

СВ . П.

ВОЛОДИМИР ФЕДУН

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися в церкві св. Володимира в Ґлен Спей, Н.Й., а відтак на цвинтарі св. Духа в Гемптонбурґу, Н.Й.

У глибокому смутку залишилися:

син – БОГДАН з дружиною АНДЖЕЛА і сином ІАН
синова – КАТІ з дочкою ДЖІЛ і сином ВЛОДКОМ
сестри – МАРІЯ САВИЦЬКА з родиною
– ЛЮБА ІВАНЧУК з родиною
– ХРИСТЯ ЛЕОНАРД з чоловіком РІТЧІ і родиною
шваґрова – ЕДІТ РЕКШИНСЬКА з родиною

Вічна Йому пам'ять!

Замість квітів просимо складати пожертви у світлу пам'ять Покійного
на: церкву св. Володимира в Ґлен Спей, Н.Й.
або на Український Музей в Ню-Йорку, Н.Й.